

Сафар Амирхон

ЧАТРИ ГУЛ

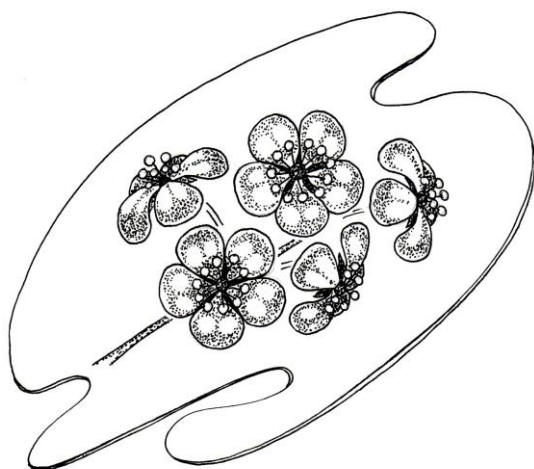
Равшанфикр

Ош, 1000 Озодӣ Ҷангӣ

www.ravshanfikr.tj

САФАР АМИРХОН

ЧАТРИ ГУЛ

Душанбе
«Адиб»
2010

ББК 84 Тоҷик 7-5
А-40

Муҳаррир *Гурез Сафар*

А-40 Сафар Амирхон. Чатри гул (шеърҳо).
– Душанбе, «Адиб», 2010, 128 сах.

«Чатри гул» аз гулбаргҳои тару тозаи шеърӣ рубоӣ ва дубайтиҳои солҳои гуногун эҷодкардаи Сафар Амирхон ба ҳам омадааст.

Меҳру муҳаббат ба хоки диёр ва ишқу садоқат ба зиндагиву рӯзгор аз мавзӯҳои асосии ин маҷмӯаи ашъор маҳсуб меёбад.

ISBN 978-99947-64-78-5

© Сафар Амирхон, 2010

НАҚШИ ЁДҲО

РЕШАПАЙВАНД

Чашми бедори сафедори сари раҳ ба ҳавас,
Ҳамчунон дидаи ҳасрат нигарон аст маро.
Нафасе дурӣ аз оғӯши ту, Толеъи азиз,
Мисли моҳӣ зи дили об гарон аст маро.

Ҳар кучое, ки будам, ёди ту ҳамроҳам буд,
Барги сабзу гули худрӯи туам тӯшаи роҳ.
То кунун монда миёни варақи дафтари ман,
Аз дами ошиқиям он гули хушкида гувоҳ.

Чашмасорони ту оҳанги диловез ба лаб,
Ҳабари сабзии айём барад кӯи ба кӯ.
Аз насими саҳарӣ нақҳати гул меояд,
Сабзаву шоҳаи гул мавҷ занад рӯи ба рӯ.

Ахтаристони шабонгоҳи ту ранги дигар аст,
Нурборон бишавад бар сарат аз партави моҳ.
Бе туву ёди ту як лаҳза чудой мушқил,
Бе туву ёди ту будан нафасе ҳаст гуноҳ.

Ман, ки деҳқонбачаи соддаи саҳрои туам,
Хӯ гирифтам ба гулу хору ҳаси саҳроят.
Мисраъу ҳарфу ҳичоям самари меҳру вафост,
Сафҳаи шеърӣ ман – он пуштаи бепахноят.

Гарчи гум гашта хати пайраҳаи кӯҳии ту,
Ки варо бо қалами пой навиштам гоҳе.
Туй шаҳбайти вафодориям, эй деҳаи ман,
Ки миёни ману ту нест ҳаёли оҳе.

Нест як лаҳза ба ҷону дили ман осоиш,
Умри худ сарф намоям пайи ҳар кори савоб.
То шавад як кафи хоки ту насибам, имрӯз
Ҷонибат омадам, аз дур ба сад ранҷу азоб.

ПАЙРОҲАИ УМР

Монанди хати раҳи бари пуштаи деҳ,
Дар рӯю чабини ман хати чин афтод.
Умрам ба мисоли корвоне бигузашт,
Гарди раҳи он ба мӯи мушкин афтод.

Ин пайраҳа мебурд маро то сари Гул,
Ин пайраҳа мебурд маро сӯи Камар.
Ҳар шомгаҳе гули баҳорӣ дар каф,
Бигзаштам аз ин раҳ ба дилам шӯру шарар.

Ҳар субҳ ҳамин пайраҳа мебурд маро
Рӯ чониби кӯҳу пуштаи сабзқабо.
Гардида хаёли ман гаҳе чамъу пареш
Монандаи гову моли саргарми чаро.

Бо ёди нигори нозанине ҳама дам
Дар пайраҳа пой мениҳодам дилшод.
Чун чашмаи навсарзада аз хоки дилам
Қӯшида нахуст мисраам шуд эҷод...

Гулгунчаи нозанини ман рафт аз каф,
Дар шахраҳи зиндагонӣ шуд ёри дигар.
Дигар набудам майли гулу лолаи кӯҳ,
З-он пайраҳа дигар набудам майли гузар.

Гум гашта хати пайраҳаи домани кӯҳ,
Он чо гули дӯғию ятимак рӯяд.
Аз ишқаки номуроду умри гузарон
Боди сахарӣ қиссаи нармак гӯяд.

НУСХАБАРДОР

Шеърӣ ман монанди деҳам содда аст,
Чун дари дехотиён бикшода аст.
Мисраҳо ҳамчун пайи ҷуфти сипор
Бар замини дафтарам афтодааст.

Бӯи гулхору гияҳ ояд аз он,
Накҳати пӯшу бияҳ ояд аз он.
Ёди коху боди сахрои кушод,
Гирдбоди рӯи раҳ ояд аз он.

Чирчиракҳоянд ҳамрози шабам,
Ахтарон огаҳ зи ҳар тобу табам.
Тобҳое меҳӯрам чун гирдбод
Мисрае то гул кунад андар лабам.

Меравам то пуштаҳои ёдҳо,
Гаҳ сукуте карда, гаҳ фарёдҳо.
Аз вафодорию меҳри беканор
Қисса меҳонам ба гӯши бодҳо.

Хору хӯчаш гар танам пӯчидааст,
Хори ғамро меҳраш аз дил чидааст.
Бо гулу хору гиёҳу чашмааш
Деҳи ман бар шеърӣ ман кӯчидааст.

* * *

Бар чониби деҳа чун равам, дар назарам,
Ҳар пушта барои ман бағал бикшояд.
Бо он ҳама ранг-рангӣ, даври тифлӣ
Монанди навор пеши рӯ меояд.

Дар пуштаву дар канори кӯҳсори баланд,
Шодона зи субҳ менамудам бозӣ.
Сад хор агар ба пои ман мезад неш,
Аммо набудам зи хору хас норозӣ.

Бо духтаракони гулпарасти деҳа
Дар фасли баҳор рафта гул мечидам.
Аз барқи нигоҳи нозанине рӯзе,
Чун абр ба гирди хештан печидам.

Аз пуштаву кӯҳ лолаҳо мечидам,
Буд дар сари ҳар кадоми мо гултоқӣ.
Чун давраи гулчини чавонӣ бигузашт,
Монд оҳу ғами гуле ба чонам боқӣ.

Ҳар гоҳ равам ба сӯи кӯҳу пушта,
Дасти аламе дари дилам мекӯбад.
Он роҳ, ки буд як замон пайраҳи мо,
Ин лаҳза насими раҳгузар мерӯбад.

ОРЗУ

Олами шеъри ман пур аз гулҳо
Кош, чун ҳотаи падар бошад.
Дилкашу поку тозарӯ умре
Ҳамчунон гунчаи саҳар бошад.

Кош ояд зи сатрҳои ман
Бӯи гулхору бӯи хоки диёр.
Хезад аз он суруди даҳмарда,
Вазад аз он насими гандумзор.

Кош аз сатрҳои ман ёбад
Дардманде илочи дардашро.
Додаам гармии дили худро,
То кунад гарм умеди сардашро.

Аз баландии шеъри ман тобад
Ҳар баландии кӯҳсори Ватан,
Кош, чун чашмаҳои ҷӯшонаш,
Раҳ ба раҳ сабза рӯяд аз пайи ман...

САФЕДОР

Бароям шир-шири барги сафедор
Чу савти резаборон дилнишин аст.
Занад пар-пар миёни панчаи бод,
Ба мисли боли кафтар нозанин аст.

Дилам бо шир-шираш то чӯр гардад,
 Даруни боғ манро бин нишаста.
 Ту гӯй бишканад шохи умедам,
 Агар як шохааш бином шикаста.

Ба ӯ аз тифлӣ одат кардаам ман,
 Надорад ҳурматаш дар сина охир.
 Варо монанди фарзандони деҳа
 Мани аз деҳа дур орам ба хотир...

ЧАШМАИ ТОЛЕЪ

Туй иқболу толеи баландам, чашмаи Толеъ,
 Нишони баччагии бегазандам, чашмаи Толеъ.
 Навои мавҷи овози ту ҳар дам медиҳад пандам,
 Туй деҳотии дунёи пандам, чашмаи Толеъ.

Дами ошуфтаҳолӣ аз сару савдои беохир
 Зи ёрони забонӣ ҳар гаҳе, ки мешавам дилгир,
 Ҳамеҳоҳам, ки бошам лаҳзае ҳамрозу ҳамсозат,
 Тани танҳо нишинам соате ман бо ту ҳамтақдир.

Намонда чуз туву чуз мушти он калтути хушкида
 Дигар ин ҷо нишон аз деҳаи Толеъи кӯчида.
 Дар ин шаҳри калон ҳар гаҳ, ки бином
гулфурӯшонро
 Ба ёдам мерасад садҳо гули худрӯи ноҷида.

Садои нағмаи ту нолаҳои модари зор аст,
 Ва ё оҳи дили заҳматкаши пурдарди кӯҳсор аст.
 Кунун аз деҳаи кӯчида монда мушти тути пир
 Ба роҳи омади кӯчидагон бо дидаи чор аст.

СҶИ ТУ ОРАМ НАМОЗ

Бо аламу бо фараҳ,
Кӯи ба кӯ, раҳ ба раҳ,
Боз хаёлам барад
Деҳаву хиргоҳи маҳ.

Баччагиам дар ба дар
Аз бари кӯҳу камар
Мегузарад субҳу шом,
Ҷомаву лоқӣ ба бар.

Дил кунад оҳанги деҳ,
Ёди хасу санги деҳ.
Пеши назар оядам
Олами садранги деҳ.

Боғу чаман дилпазир,
Дашту даман дилпазир.
Сӯфи сафеди маҳ аст
Дар тани кӯҳу адир.

Лаҳзаи сӯзу гудоз
Баҳри мани чорасоз
Қиблаи ман – деҳаам,
Сӯи ту орам намоз.

БУХОРО

Ҳар сафолу сангу хиштат ёдгор аз бостон,
Оби хоки ту зи обу хоки ман ёд оварад.
Тахту бахту пойтахти тоҷбарсарҳо будӣ,
Қисмати талхат вучудамро ба фарёд оварад.

То бимонад ҳар манорат устувору бегазанд,
Шуд басо сарҳо фидои ҳифзи ному нанги ту.
Ҳафт пуштам мекунад бӯи Бухорои Шариф,
Савти чанги Рӯдакӣ ояд зи хоку санги ту.

Кӯҳнаёронам дар ин даргоҳу дар хобидаанд,
Гӯиё аз дарғаҳи тифли чудо афтодаанд.
Ёди дидори азизон мебарад ёди маро,
Дур гӯи аз дари нури Худо афтодаанд.

Сарбадорон сар ба пой дори душман бурдаанд,
Дар дифои ҳоки ту аз ҷону тан бигаштаанд.
Чун Муқаннаъ бо сари болову ҷисми хунчакон
Аз дили дарёи номуси Ватан бигаштаанд.

Дар хати бикшастаат пайванд бо бигаштаам,
Шаҳкитоби қисматам нақшест рӯи санги ту.
Ҳар қадар, ки дур гардад қорвони солҳо,
Мерасад бар гӯши дил наздиктар оҳанги ту.

Ҳастӣ, эй шаҳри Бухоро, аз барои ман шариф,
Лаҳзае бо ёди ту бошад барои ман шараф.
Бе Бухоро хори ғам озор бидҳад ҷону тан,
Бе Бухоро ҳамчунон афгона меёбам талаф.

САРБОЗИ ПИР

Риши сафеду мӯяш
Ҳамранги моҳи рахшон,
Зери бағал асочӯб,
Худ бори тан кашад он.

Монанди абри гирён
Об аз ду чашм чорӣ,
Гӯё, ки тифли ашқаш
Умре бувад фирорӣ.

Хатти ҷабину рӯяш
Бошад китоби умраш.
Дар ҳар хате нуҳуфта
Сад печутоби умраш.

Ду дидааш замоне
Буд ҳамчу наҷми афлок...
К-ӯ чашми обравро
Ҳар лаҳза мекунад пок.

Бигашт рӯзу шабҳо
Аз байни дуду оташ,
Бо ҳасми ҷони одам
Мекард ӯ кашокаш...

Тири адӯ зи пешаш
Ҳуштаккашон гузашта,
Ӯ дар дифои кишвар
Сад раҳ зи ҷон гузашта.

Аз ҷанги хонумонсӯз
Бигашта соли бисёр,
Аммо ҷароҳати тан
Ҷонаш бидорад афғор.

Дар пуштаҳои ёдаш
Таркида олами тир,
Аз ҳар садо баногаҳ
Ӯ мешавад хавотир.

ЧИНОРИ ХУШКИДА

Шоҳаҳо урёну хушкида,
Решаҳо хобида зери қир.
Ку дилафгоре дар ин дунё
Мисли ту, эй шахчинори пир?

Навниҳоли қомати сабзат
Соядору соягустар буд.
Дар сафедӣ шохсоронат
Чун тану бозуи духтар буд.

Аз сари шохи баланди ту
Мурғакон парвоз мекарданд.
Ҳамчу кӯдакҳои шӯхи деҳ
Нағмаву овоз мекарданд.

Ҷои базму хандаву бозӣ
Бод ин дам мекашад фарёд.
Шоҳаи хушки ту метобад
Дар гумонам чун кафи имдод.

Ҷои ҳар як навдаи сабзат
Гашта во чун дидаи ҳайрон...
Шаҳчинори пиру хушкида,
Мешавам аз қисматат гирён.

ГУЗАШТИ УМР

Даргузашт аз осмони умри ман
Мурғи зарринболи як рӯзи дигар.
Хонаи чашму дили ман боз монд,
Интизори фасли наврӯзи дигар.

Хомаи тақдир гӯй ин замон
Зад хати батлон ба байти умри ман.
Достони умрам охир гум шавад
Аз кафи ин ҳифзгарҳои сухан.

Шарфаи пой саманди зиндагӣ
Чун нидо аз дур меояд ба гӯш.
Хонадам: Эй марди раҳ, аз раҳ намон,
Зиндагонӣ дӯст медорад хурӯш.

Аз ҳисоби рӯзҳои бешумор
Боз рӯзе аз пайи рӯзӣ гузашт.
Сард шуд охир танӯри синаам,
Оташи меҳру худафрӯзӣ гузашт.

Чун шафақ буд дар китоби осмон
Оташин як сафҳаи умри равон.
Бе шумо, эй рӯзгори даргузар,
Зиндагӣ кардан гарон асту гарон...

ДАХМАРДА

Савти нойи ту дар ҳавои фалак
Чӯр гардад ба лаҳни шаршараҳо.
Ҳамчу барфоб мешавад ҷорӣ
Аз сари қулла ҷониби дараҳо.

Чашми пурнуру риши испедат
Аз дами субҳ нусхае бурда.
Лаҳзае бе замину оби диёр
Мешавӣ чун гиёҳи пажмурда.

Бо ҳаму пуштаву баландиҳо
Умрҳо шуд, ки кардаӣ одат.
Бишнавам ман зи дуриҳои дур
Шом то субҳ яккафарёдат.

Шафаки лоларанг метобад
Ҳамчунон ҷомаи ту бар дида.
Фаши дастори ту занад пар-пар
Сари дӯшат чу тифл болида...

ТАБЛИ ШОДӢ

Ҳамчу табболе занад бар шифту боми хонаам
Панҷаҳои нарми борони баҳорӣ то сахар.
Ташнагӣ бишкаста ҳар як майсаву себаргае,
Тозарӯ гардида аз нав мешавад дилҷӯйтар.

Кокулони беи маҷнун боз раъно мешавад,
Ҳамчунон мӯи сиёҳу дилрабои ёри ман.
Аз лабони ҳар шукуфа ханда резад бедареғ,
Мисли ин бахти баланду давлати бедори ман.

Мерасад ҳар қатраи борон чу оби зиндагӣ
Дар тани урёну бечону қарахти ин замин.
Бо ҳама солории худ боз мегардад ҷавон,
Мешавад чун духтари сабзинапӯши нозанин.

Нарм-нармак табли шодӣ зан ту, борони баҳор,
Дил ба саҳни сина рақсад бо ҳавои рез-рез.
Мисрае пурдари агар ояд ба рӯи дафтарам,
Мисраи боронияш хонед, ёрони азиз.

МАНУ ТУ ЛОЛАЧИНӢ РАФТА БУДЕМ

Ҳама ҷо буд зебову дилоро,
Ҳама ҷо сабзу хуррам, гулбасар буд.
Ба рӯи сабзаҳои навдамида
Дурахшон қатраборони сахар буд,
Ману ту лолачинӣ рафта будем.

Чӣ зебо менамуд абри баҳорӣ,
Ба сӯи кӯҳсорон буд фирорӣ.
Саропо мисли наврӯзу баҳорон
Ба дилҳо буд моро беқарорӣ,
Ману ту лолачинӣ рафта будем.

Ҷавонии ҷаҳон ҳамсози мо буд,
Гулу себарга пойандози мо буд.
Қадам бинҳода рӯи сабззорон,
Ҳама дашту даман ҳамрози мо буд,
Ману ту лолачинӣ рафта будем.

Зиндагӣ – устои пандомӯзи ман,
Дар дабистони ту тифли содаам.
Пеши ту чун дафтари машқи савод
Сафҳаи рози дилам бикшодам.

Бо манӣ гоҳе чу модар меҳрубон,
Гаҳ чу моиндар дуруштӣ мекунӣ.
Дасти меҳрат мениҳӣ гаҳ бар сарам,
Гоҳ таҳдидам ба муште мекунӣ.

Раҳнамоям мешавӣ то дурҳо –
Сӯи мулки нозанини орзу.
То дами мурдан зи байни дигарон
Хештанро то намоям чустучӯ.

Зиндагӣ – устои пандомӯзи ман,
Бишнавам рӯзу шабон панди туро.
Дар ҳамин дурӯза умри хештан
Ман чашидам заҳри ту, қанди туро.

Ханчари чаррору чавҳардори ту
Чок ҳатто синаи гандум кунад.
Байни пастиву баландиҳои ту
Хештанро имтиҳон мардум кунад.

ТАКЯ

Шомгоҳ асту офтоби хазон
Сар ниҳода ба китфи кӯҳистон.
Пора-пора дили маро сӯзад
Шафақи мисли машъали сӯзон.

Падарам бо ду чашми обраваш
Нигарад бар нишастани хуршед.
Он ду чашми ба сар фуруфта
Ҳаст баҳрам ситораҳои умед.

Шояд ӯ ин замон ба ёд орад
Домани пуштахову юғу сипор.
Боз «Ман доғ» мекунад доғаш
Дар бари пуштаҳои гандумзор.

Шояд ӯ боз оварад бар ёд
Оташи ҷангу мурдаи додар.
Дар чунин шом наварӯсаш канд
Аз бари хона бо алам чодар...

Меҳр дар пушти кулла меафтад
Ҳамчунон тобасанги даҳмарда,
Бо сари пурҳаёл бархезад
Падарам така бар асо карда.

АШКИ ҲАСРАТ

Абри гирёни парешонмӯ
Дар худаш печида меояд.
Ҳамчунон гумкарда фарзанде
Ашк андар дида меояд.

Рӯ ба рӯи санг мемолад,
Пуштари бигрифта дар оғӯш.
Аз дили ӯ навҳа меҳезад,
Гарчи мебинӣ варо хомӯш,

Гӯйё Таҳминаи мискин
Гиря дорад баҳри Сӯҳробаш.
Дар баҳои ҷони ӯ розист,
Сар занад бар обу бар оташ.

Балки ҳамчун Рустами Дастон
Аз худо дунёст домангир.
Мурдаи фарзанд бар дӯшаш,
Монда ҳайрон дар пайи тадбир.

Меравад абри парешонмӯ,
Мекунад хотирпарешонам.
Раҳ ба раҳ аз ашки резонаш
Ҳасрату охи варо хонам.

ҒАМДОР

Бо ин ҷаҳони ночӯр,
Тори дилам нашуд чӯр.
Оғози умр маҳд аст,
Анҷоми он лаби гӯр.

Осудагӣ чӣ чӯй?
Осудаам чӣ гӯй?
Эй дил, бигӯ ту охир,
Сармасти рангу бӯй?

Чун боди шӯҳи сархӯй,
Сар мезанам ба ҳар кӯй.
Рӯяд гиёҳи доғе
Ҳар ҷо, ки оварам рӯй.

Рӯи ба рӯ хамида
Ожанги рӯву дида,
Бин, анкабути пирӣ
Тори алам танида.

Дилпорае чу ман ку,
Оворае чу ман ку.
Эй чорасози даврон,
Бечорае чу ман ку?

Бинӣ, ки абри ғамдор
Чун шири рӯи оташ
Бо нола меравад сар,
Ашки маро ба ёд ор,
Эй дӯст, эй бародар!..

* * *

Миёни кӯчаи шаҳр аз бари ман
Саманди бод чавлон карду бигзашт.
Гузашти навчавонӣ ёдам омад,
Маро як лаҳза гирён карду бигзашт.

Ғубору гардро дидам зи пушташ
Равон хуштаккашон манзил ба манзил.
Каҳу хоки кафаш бар ёдам овард
Аз он бому аз он девори каҳгил...

Гузашт ӯ бо ғуруру шӯру мастӣ,
Дилам кард аз паяш чун шоҳа нолиш.
Танинандоз шуд дар кӯчаи шаҳр
Суруди хайрбодиҳо ба хиш-хиш...

МО ҲАМОН БАЧЧАЯКОНИ ШӮХЕМ

Мо ҳамон баччаякони шӯҳем,
Ки набудем ба ҳам бегона.
Ваҳ чӣ сон давраи ширине буд,
Менамояд ба назар афсона.

Мо ҳамон баччаякони шӯҳем,
Ки ба ҳам шому сахар мегаштем.
То бичинем нахустин гули нав,
Дар бари кӯҳу камар мегаштем.

Баччагии ману ту рафт агар,
Ҳаст ёдаш ба дили ман боқӣ.
Гарчи дар шаҳр муқимӣ шудай,
Баҳри ман ҳастӣ ҳамон қишлоқӣ.

Ҳамчу бегона гузаштӣ зи барам
Ин сахар боз ту мошинасавор.
Аз паят хест раҳорах ба само
Ҳамчу оҳи дили ман гарду ғубор.

Эй, ки рӯзе буда бо ман ҳамдил,
Ин замон тунду шитобон магузар.
Лаҳзае сабр бикун, то бидам,
Дар ту нақши бачагӣ бори дигар.

Бо ғурур аз бари ман мегузарӣ,
Зи паят гарду ғубор аст, бубин.
Ман вале абри пур аз боронам,
Зи паям фасли баҳор аст, бубин...

Ту зи пешам бигузаштӣ беғам,
Беғамӣ бод насибат, эй дӯст.
Ин қадар тунд марав, тунд марав,
Назаре кун ба ақибат, эй дӯст.

ДЕҲҚОНИ ПИР

Чину ожангҳои рухсораш
Қўяхои дарозу кўтоҳ аст.
Чеҳрааш ҳамчу киштаҳо тобад,
Андар ин кишта дону ҳам коҳ аст.

Бӯи хоки тару гиёҳи адир
Ояд аз панҷаҳои шахшӯлаш.
Гӯӣ бандад ҳанӯз дар лоқӣ
Пораи нон барои таҳтӯлаш.

Зиндагӣ осиеби гардон аст,
Одамӣ зери чархи он дон аст.
Гоҳ дорад баҳору гоҳ хазон,
Гоҳ гирёну гоҳ хандон аст.

Дар баҳои ҷавонии умраш
Ў ба хоки сияҳ ҷавонӣ дод.
«Аввалу охирам замин бошад»
Гуфта, хезад ҳанӯз бо дили шод.

* * *

Ба дарахти муҳаббатат печад
Банд-бандам чу навдаҳои ток.
Нест ин лаҳза ҳамчу мо хушбахт
Ҳеҷ кас зери гунбади афлок.

Мӯйҳои дарозу мушкинат
Ба сару дӯши ман парешон аст.
Гӯй наврӯзи умри ман бошад,
Ки саропои ман гулафшон аст...

Гули санҷид набошад хушбӯ ҳеҷ
Пеши зулфони анбарини ту.
Боз мастана мезанам бӯса
Бар руху чашму бар ҷабини ту.

Аз шарори ду дидаи пурмеҳр
Кишвари ишқи ман шавад пурнур.
Бо ту дунё ба дидаам зебост,
Бо ту як умр мешавам масрур.

* * *

Моҳ аз кӯчаи фалак бигузашт,
Ман гузаштам зи кӯчаи хотир.
Боз имшаб ба ёди ман омад
Аз дигар ишқи аввалу охир.

Даргирифт оташи хамӯши дил
Ёд омад гаҳи худафрӯзӣ.
Дидамат, ки чу нақши армонат
Дар лаби сӯфа нақш медӯзӣ.

Ҳамчунон навдаҳои мачнунбед
Кокулонат ба панҷаи бод аст.
Дили ман ҳамчу мурғаки бедон
Зери порисаат ба фарёд аст.

* * *

Ахтарон пеши дидагони ман
Ҳамчу гулҳои осмонианд.
Дар ҳаёлам ба гунбади афлок
Орзуҳои ормонианд.

Нигарам, чодари фалак ҳар шаб
Мешавад аз ситораҳо нақшин.
Донаҳои муҳаббати ману ту
Гӯиё гашта ҳӯшаи парвин.

Рӯи ҳамчун маҳат шавад пайдо
Ҳар замон дар фазои хотири ман.
Хирмани ишқи хеш ёд орам,
Маҳ чу дар осмон занад хирман...

БАРГҲОИ ҲАЗОН

Тиранмоҳ асту ҳамчу ғамдоре
Бод дар кӯча мешавад гирён.
Барги аз шоҳааш ҷудоғашта
Ёд орад ҷудоии ёрон...

Дар кафи нахл гӯй барги зард
Номаи охиринаи мо бошад.
Ҳиш-ҳишаш рӯзу шаб ба гӯш ояд,
Ошиқӣ дарди бедаво бошад.

ҚАЛАМКАШ

То даме зиндаам дар ин дунё,
Бо ту бошам, ғариштаи шеърарам.
Ташнаи меҳри ту зи ҷӯи вафо
Гӯшнаи як нигоҳи пурмеҳрам.

То даме зиндаам дар ин дунё,
Бори ғамҳои ту кашам бар дӯш.
Аз раҳи кӯчаат гузар созам,
Бо ҳаёли ту сархаму хомӯш.

То наноли зи ишқи дирӯза,
То хабар ёбӣ аз ғаму дардам.
Аз барои ту, эй қаламқошам,
Дили худро қалам-қалам кардам.

БАРФ

Чун барг аз нахли фалак
Мерехт барфи лак-лакӣ.
Аз кунҷи долоне ба ман
Мезад чароғе чашмакӣ.

Бар хок ҳар як пора барф
Афтода мегардид об.
Бар сар дамид имшаб маро
Аз ишқ барфи нукратоб.

* * *

Хобро бурд аз ман имшаб
Чокаке бо чок-чокаш.
Синаам шуд дардобод
Аз садои дарднокаш.

Оташи ишқи ту дар дил
Бори дигар шуд фурузон,
Ҳамчу сармохӯрда кардам
Ёди он гармои сӯзон...

ПУШАЙМОНӢ

Ба додарам Юсуф

Дина шаб шиква намудам пешат,
Ки ту бемехр шудастӢ, додар.
Дер меоиву мегардӢ зуд,
НестӢ дар ғами фарзанди падар.

З-он ҳама шикваи ноҷои дилам
Ҳарфи ноҷо ба забони ту набуд.
Шикваи талхи мани тундмиҷоз
Талх шояд ба ҳаёли ту намуд.

Илтиҷо, бахш гунаҳҳои маро,
Накунам ҳасрати дил бори дигар.
Дар бари ахтари умрам бошад
Чашми ту ахтари бедори дигар.

Ҳеҷ кас мисли туам нест азиз,
Ҳеҷ кас мисли ту ғамхорам нест.
Бахту иқболи туро металабам,
Сари тарсе зи хасу хорам нест.

Бош умре ба ҷаҳон, эй додар,
Хушдилу хушсухану некниҳод.
Баски ин зиндагӣ як бор ояд,
Зиндагонӣ бинамо бо дили шод.

То бихонӣ варақи дарду алам,
Дафтари доғи дилам бикшодам.
Бухчаи пур зи гираҳҳои пареш
Пешат, эй додари ҷон, бинҳодам.

СЕҲРИ НАВО*Барои Ҳотами Юнус*

Ҳар гаҳе захма мезанӣ ба дутор,
Тори дил бо ғаму алам ларзад.
Гоҳи тасвири сеҳри оҳангат
Байни ангушти ман қалам ларзад.

Дар кафат шӯру сози нав гирад
Чӯби хушке ба безабонияш.
Ё ба ёди гузашта менолад,
Ё ба ёди дами чавонияш...

ҚАТРА

Ман қатраи боронам
Дар барги тари ҳастӣ.
Покизаву рахшонам
Ҳамчун гуҳари ҳастӣ.

Хуршеди чаҳонафрӯз
Чун чехра бадар созад,
Бо нуру чило аз ман
Як мушти шарар созад.

Ҳарчанд шавам нобуд
Ман аз шарари хуршед,
Шодам, ки дурахшидам
Пеши назари хуршед.

ДИЛ НАКАН

Абри парешон ҳам шавӣ,
Ранчуру гирён ҳам шавӣ,
Барфи Бадахшон ҳам шавӣ,
Аз зиндагонӣ дил макан.

Фасли хазон ояд агар,
Захме ба чон ояд агар,
Дил бар фиғон ояд агар,
Аз зиндагонӣ дил макан.

Сӯзе расад бар синаат
Аз дилбари деринаат,
Аз каф диҳӣ ганчинаат,
Аз зиндагонӣ дил макан.

Ашки қаторат бигзарад,
Гарду ғуборат бигзарад,
Сад неши хорат бигзарад,
Аз зиндагонӣ дил макан.

Нахли ҳавасҳо бар диҳад,
Рӯзардии ту зар диҳад.
Ишқат гули дигар диҳад,
Аз зиндагонӣ дил макан.

ҚАДРДОНӢ

Донае то кунун насабзонда,
Хирман аз зиндагӣ талаб дорем.
Роҳгумем дар замини вале
Зӯҳраро аз фалак талабгорем.

Пайраҳи орзу напаймуда,
Хешро раҳкушо биангорем.
Рӯ ба рӯ бесалом гаҳ гузарем,
Аз ҳама ғӯиё ки пуркорем.

Мо набахшида косаи обе,
«Марди дарёдилем» – мегӯем.
Зиндагиरो фиреб дода гаҳе,
«Комилем, оқилем» – мегӯем.

Баҳри пурсиши ошное гоҳ
Фикри чуну чаро кунем, эй вой.
Бехтарин расми хуби миллатро
Дур аз ёдҳо кунем, эй вой.

Бояд аз баҳри қисмати фардо
Бештар қадри ҳамдигар донем.
То бидонем қадри дунёро,
Пештар қадри ҳамдигар донем.

ОХИРИН РЪЗИ ТИРАМОҲ

Меравад аз кӯчаҳо доманкашон,
Беқарору бесару деконахӯ.
Гарди рахро то само бардошта
Боди рав манзил ба манзил, кӯ ба кӯ.

Баргҳои заъфаронӣ парзанон
Мефитад аз шохсорони баланд.
Марди деҳқон мегузорад бар замин
Ин замон аз дӯши худ бори каланд.

Дар таги порисаҳо чив-чивкунон
Боз гунчишкон паропар мекунанд.
Бо садои якмароми хештан
Гӯши мардумро даме кар мекунанд.

Дар кафи пахнои ин дашти кушод
Буттаи хас раҳ ба раҳ чар мешавад.
Аз сиришки абри танги тирамоҳ
Кӯҳу дашту пуштаҳо тар мешавад.

Чуз гиреви боди тунди тирамоҳ
Аз дили сахро намеояд садо.
Фасли сармо пушти дар дорад нидо:
Тирамоҳ! Хукми ту шуд акнун адо.

Боди дайду турктозӣ мекунад,
 Байни ин дашти кушоди бекарон.
 Гар хати қисмат шавад рӯзе адо,
 Лаҳзае будан гарон асту гарон.

ҲАМРАНГӢ

Афтода ба дӯши кӯҳсорон
 Мӯҳои пареши боди хасрав.
 Дорад дили бекарору шӯҳе,
 Монандаи тифлакони якрав.

Ин лаҳза тамоми дашту ҳомун
 Пӯшида қабои заъфаронӣ.
 3-он куртаи сабзи дилрабояш
 Ҳоло набувад дигар нишоне.

Оҳиста насими тирамоҳӣ
 Пешонаи кӯҳро билесад.
 Чун модари ман ба рӯи ҳавлӣ
 Бо шавқу ҳавас калоба ресад.

Гӯё, ки калобаҳои модар
 Гардид ба ногаҳе парешон.
 Ё тифлаки шӯху бекароре
 Сарришта ба дасту шуд гурезон.

То домани пуштаҳо битозад,
 Ин тифлаки бекарору якрав
 Монанди калоба менамояд
 Мӯҳои пареши боди хасрав.

* * *

Тирамоҳ асту баргрезон аст,
 Чехраи офтоб коҳида.
 Абрсӯзи ғурубгаҳ тобад
 Ҳамчунон лолазор бар дида.

Кад-қади кӯчаҳо кашад фарёд
Боди поиз баргҳо дар каф.
Гӯиё модари сиёхпӯш аст,
Якафарзанди хеш дода талаф.

Дар само байни абрҳо ҷанг аст,
Зулмату нур ҳамчунон лашкар.
Аз миёни набардашон хезад
Чун шарар барқу чун нидо тундар.

Гирдбод ба даври худ гашта
Байни саҳро баланд меҳезад.
Роҳро рӯфта ба чорӯбаш,
Хоку каҳро ба ҳам биёмезад.

Ҷомаи заъфаронӣ пӯшида,
Ҳар дарахте ба мисли бемор аст.
Шоҳаҳои зи барг гашта чудо
Ҳамчунон панҷаи аламдор аст.

Зардакафтоб мекашад доман
Аз сари кӯҳи заъфаронгашта.
Худ ба худ пеши дида меояд
Сабздоман баҳори бигзашта.

ФАСЛИ САРМО

Зимистон асту дар шохи дарахтон
Битобад барф чун як села кафтар.
Қади ҳамхӯрдаву барфи сари шох
Ба ёдам оварад симои модар.

Миёни панҷаи сарди зимистон
Ба ҳасрат мекунад ҳар шоҳа фарёд:
«Аё эй беҳабарҳо – раҳгузарҳо,
Магар моро шумо бурдед аз ёд?»

Бубинам ҳамчунон дасти шикаста
Шаҷарҳо дар қади нахле авезон.
Матой барф метобад ба чашмам,
Чу риши нукратоби мӯсафедон.

Нишаста дар сари шохи хамида,
Даме қар-қар кунад зоғи сияхпӯш,
Ба минқори дарозаш карда тақ-тақ,
Шавад посурхаке оҳиста хомӯш.

Замин хобида зери кӯрпаи барф,
Фароғат мекунад монанди деҳқон.
Дурахши барф чашмам тира созад,
Нигоҳам меравад сӯи дарахтон.

НИГОҲИ САРГАРДОН

Даргоҳу дари туро ҳамепалмосад
Шабкӯраи дидағони ман болафшон.
То манзари дилкашат бубинам серӣ,
Эй дуршуда, бахши ту коҳонам чон.

Дар бому дари хонаи ту тор танад
Чун тортане нигоҳи саргардонам.
Ҳарчанд намешавӣ ба сӯям моил,
Номоили ман, ғами туро медонам.

Мурғи ҳавасу умеди саргардонам
Дорад ба ҳавои зулфаконат бозӣ.
Бо панҷаи нози хеш, эй беғами ман,
Гаҳ дилшиканӣ куниву гаҳ дилбозӣ.

Дар олами покизаи пурармонам
Чун оина ҳастӣ поку беолоиш.
Бе рӯи ту, эй фариштаи армонам,
Дар ҷону танам кучо дами осоиш.

Бо чону танам туро қарин меҳоҳам,
Он гуна, ки дил ҳамеша чунбад дар тан.
Рӯ ҷониби дарғаҳи ту меорам боз
Монанди мусофире ба даргоҳи Ватан.

НИҲОЛИ ИШҚ

Мани ошиқ ба оғарди дили худ
Ба армон дони ишқат кишта будам.
Ниҳолеро гувоҳи ишқ гуфта,
Дар он номи туро бинвишта будам.

Дилам бо ёди ту бас тоб меҳӯрд
Замоне ҳамчу рӯди кӯҳсорӣ.
Ҷаҳони орзуҳо киштиё буд,
Мани дилдода чун киштисаворе.

Надонистам, ки баҳри зиндагиро
Ҳазорон мадду ҷазри беамон аст.
Ғаҳе орому хомӯш асту бечӯш,
Ғаҳе пуршӯру исёни, дамон аст.

Ба мисли навбаҳоре бигзарад умр,
Ҷарида майсаҳояш оҳуи вақт.
Ғаҳе аз худсарӣ, безътиной
Дихем арзон зи каф ганҷинаи нақд.

Кучо меомадӣ бар лавҳи хотир,
Ки рӯзе аз бари ман мешавӣ дур.
Дили ту моили ман буду аммо
Ба ҳусни хештан будӣ ту мағрур.

Ба ёди ту – ба ёди ишқи аввал
Ҷаҳоне бишнавад афсонаи ман.
Сафедоре, ки номатро навиштам,
Кунун бошад сутуни хонаи ман.

МАЙСАИ МЕҲР

Заминҳои диламро кардаам кишт
Зи дони ишқу армону муҳаббат.
Агар бошӣ баҳори гулфишонам,
Бирӯяд майсаи меҳру садоқат.

Бимонӣ то саропо сабзу хуррам,
Шавад ҳар мисраам чун қатраборон.
Чу абри баҳманӣ гардад варақҳо,
Панаҳ ёбӣ зи сӯзи рӯзгорон.

Қатори дил вафо парвардаам ман
Ба чунбишҳои қалби беқарорам.
Туро монанди савсан дар кафи об
Ба рӯи ҳавзи чашмонам гузорам.

Миёни рӯдбори сина ёдат
Чу зармоҳӣ ниғаҳ дорам шабу рӯз.
Манам чорӣ ба водии муҳаббат,
Ки бошам бо ту умре шоду фирӯз.

ШАБИ ДИДОР

Имшаб аз ман ту будӣ сар то по,
Ман саропо зи ту будам имшаб.
Бо ту, эй ахтари баланди бахт,
Гӯйё рӯ ба рӯ будам имшаб.

Дар буни арчаи саропо сабз,
Буд сари сабзи ту дар оғӯшам.
Ҷуз садои дилу садои нафас,
Буд олам ҳама фаромӯшам.

Мисли сармозада тамоми шаб
Ман гирифтаам туро чу дил дар бар.
Бахти бедори ман будӣ имшаб,
Дасти ман буд баҳри ту бистар.

Мӯю рӯи туам ба ёд овард
Мохро дар миёнаи ҳола.
Аз ҳарори лабам дамид имшаб
Дар лаби ту ду дона табҳола.

Имшаб аз оҳи беҳудонаи мо
Мурғи шабкӯр ҳам рамиду парид.
Меҳр бо ханчари зарандудаш
Пардаи субҳро дариду дарид...

ТУ КУЧО БУДӢ?

Ту кучо будӣ, аё хушрӯи ман,
Ту кучо будӣ, камонабрӯи ман?
Дар гулафшони баҳори рафтаам,
Н-омадӣ боре чаро бар сӯи ман?

Дар кучо будӣ дами наврӯзи дил,
Эй шарори ишқи оламсӯзи дил?
Бо кӣ дидӣ навбаҳори хештан,
Бо кӣ қисмат карда будӣ сӯзи дил?

Бо ту дур аз дарду ғамҳо мешудам,
Бо ту сар то по таманно мешудам.
Андар ин гардуни қач дору марез
Бо ту ман хушбахти дунё мешудам.

Рӯзгорам бе ту ҳасратхона буд,
Мулки дил бе ишқи ту вайрона буд.
Дар миёни шохсори орзу
Мурғи дил бе лонаву бе дона буд.

Баъд аз ин хоҳам баҳори дилкашат,
Қомату чашми хумори дилкашат.
Мегурезам аз сару савдои хеш,
Сар ниҳам то дар канори дилкашат.

* * *

Дар раҳи деҳа гаҳ қадам монӣ
Банди андешаҳои беохир.
Куртаи сурхи ту ҳамотобад
Пеши рӯ ҳамчу лолаҳои адир.

Гесувони дарозу мушкинат
Хӯрад алвонҷ гоҳи раҳгардӣ.
Дил бичунбад қатори кокулҳот
Бигзарӣ лек ҳамчу бедарде.

Лаҳзае аз паят назар созам,
Ҳамчу тифле дилам ба ту моил.
Лек бинам, ки зиндагӣ дарёст,
Мо ҷудоем ҳамчу ду соҳил.

ҲАВАС

Чехраи бишкуфтаат
Чун гули армони ман.
Лона ниҳад мурғи ишқ
Дар дилу дар ҷони ман.

Дар раҳи пурпечи умр
Баҳти баландам туй.
Олами ишқу умед,
Олами пандам туй.

Санги чафоят агар
Мешиканад ҷоми дил.
Боди сабо оварад
Пеши ту пайғоми дил.

То нафасе зиндаам,
Ёди ту андар сарам.
Ҷониби кӯи мурод
Ишқи ту болу парам.

Давлату моли чаҳон,
Ҳеч бувад пеши ман.
Ҷоми лабат хуштар аст
Бар ҷигари реши ман.

Бе ту надорад садо
Тори дилам як нафас.
Зинда ба ёди туам,
Васли ту дорам ҳавас.

ЁДИ ТУ

Бо ёди ду абрӯи ба ҳам пайваста,
Пайваста ду дидаам ба роҳат баста.
Гесӯи шикан-шикан ҳаёлам бубарад
Чун пораи абри раҳ ба раҳ бигсаста.

Ёди ту зи пуштаи ҳаёлам гузарад,
Чун ҳоби хуше дами висолам гузарад.
Аз боғи муроди худ гуле ночида,
Ҳайфо, ки баҳору моҳу солам гузарад.

Бе ёди ту сози ман надорад овоз,
Шаҳбози умеди ман надорад парвоз.
То чанд ғами канораҷӯӣ, охир?
Як бор биё тифли умедам бинавоз.

Дар гӯшаи хотирам фақат ёди ту ҳаст,
Ёди гули рӯву қади шамшоди ту ҳаст.
Ҳаргиз ҳаваси моли чаҳонам набувад,
Дар хонаи дил ишқи худододи ту ҳаст.

* * *

Аз нигоҳи пургуноҳи ман
Мегурезонӣ нигоҳатро.
Дар танӯри чону дил хоҳам
Лахчаи чашми сиёҳатро.

Лаҳзае чун бингарам сӯят,
Дида аз дилдода бар гирӣ,
Духтари хушрӯи рустой,
Аз ҳаё гӯё ки дар гирӣ.

Чашми охувонаи мастат
Масту махмурам кунад як дам.
Дидани хусни расои ту
Аз худам дурам кунад як дам.

Мегурезонӣ нигоҳатро
Лаҳзае аз пеши чашмонам.
Бо ҳама ноошноиҳо
Мезанӣ тире ту бар чонам.

Бо табу тобе нигоҳи мо
Дар фазо бармехӯрад ногаҳ.
Кош, эй зебои рустой,
Аз дилам боре шавӣ огаҳ.

ИЛТИЧО

Ту марез ашки ду чашмони кабуд,
Ки ба ашки ту надорам арзиш.
Балки худ ашки сари мижгонам,
Аз ғаму доғи ту дорам ларзиш.

Зи нахустин нигоҳи дилбозат
Дидамат ошиқу бечоранавоз.
Гуфтам: Эй олами афсонаи ишқ,
Як даме ин дили бечора навоз!

Бо ту як лаҳза ҷудо аз дунё,
Бо ту будам ҳама тан шӯру шарор.
Байни мавҷи нигоҳи чашми кабуд
Ғарқа гардида маро сабру қарор.

Бо ту будам нафасе дур аз ғам,
Масти оғӯши бихиштосоят.
Баъд аз ин кай дили бечораи ман
Бе туву ёди ту меосояд.

Эй, ки мегӯй: Фаромӯшам кун,
Чун барам ёди ту аз лавҳи хаёл?
Бе туву ишқи ту, эй олами ноз,
Зиндагонист маро амри маҳол.

Боз хоҳӣ, ки барӣ аз ёдам,
Ҳамчунон тугмаи гумгашта ба роҳ.
Лек аз ишқи ту рӯ печидан
Ба Худо, ҳаст маро саҳт гуноҳ.

Ту марез ашки ду чашмони кабуд,
Ки ба ашки ту надорам арзиш.
Балки худ ашки сари мижгонам,
Аз ғаму доғи ту дорам ларзиш.

ДИЛАМ ХОҲАД

Дилам хоҳад, ки бошам ҳамчу дӯшин,
Саропо масту шайдои нигоҳат.
Сафедиҳои бахти хеш бинам
Ба ҳар печу хамаи зулфи сиёҳат.

Дилам хоҳад, ки бигрезам зи қисмат,
Шавам ҳамқисмати тобу таби ту.
Ниҳам сар дар канори чун бихиштат,
Бинӯшам бодаи қоми лаби ту.

Дилам хоҳад чу оби чашмасорон
Садои хандаҳоятро диҳам гӯш.
Ба чуз оғӯши гарму оташинат
Ҳама дунё маро бошад фаромӯш.

Дилам хоҳад, вале хайфо, надорӣ
Ба тифли орзуҳо майли созиш.
Мани афтода дар сахрои ҳичрон
Туро хоҳам, туро хоҳам чу бориш.

НАҚШИ ЁДҲО

Замоне хусни шӯрангезат, эй гул,
Бароям олами шӯру шарар буд.
Ҷаҳони ишқи ту афсонаи хуш,
Рухат чун гунҷаи айнӣ сахар буд.

Қади сарви равонатро ҳамеша
Назора менамудам бо ҳавасҳо.
Туро мехостам бошам ниғаҳбон
Зи теги фитнаҳои нобакаҳо.

Дами фасли гулафшонат гузашта,
Ба сар афтода моро гарди пирӣ.
Ба пиндори мани ошуфтаавзоъ
Кунун ҳам поку беғаш ҳамчу ширӣ.

Равам дар худ фурӯ монанди гирдоб,
Чу ҳар гоҳе маро ой ба хотир.
Кафи ҳасрат ниҳам оҳиста бар сар
Мани аз қисмату ҳастӣ хавотир.

Ба сони гиряи абри баҳорӣ
Бари рӯ мешавад ашки алам ҷар.
Раҳи хуршеди бахтамро бигирад
Саҳоби тирарӯ монанди чодар.

ЁДИ ХУШ

Имшаб хаёли рӯят
Чанде хаёлиям кард.
Монанди косаи давр
Саршору холиям кард.

Омад ба пеши дида
Он рӯи бегуборат.
Сар то қадам гулафшон
Айёми навбаҳорат.

Бо куртаи ҳарират
Зебида мӯи себоф.
Гӯё парӣ расида
Пеши ман аз паси Қоф.

Шайдо будам саропо
Аз хандаҳову нозат.
Печида ҳарду бо ҳам
Чун кокули дарозат.

Дар он тани булӯрин
Нақши лабам нухуфта.
Дар бўсагоҳи рӯят
Сад бўсаам шукуфта.

Буд гӯй лайлатулқадр
Он шаб зи дори ҳастӣ.
Шуд субҳу аз канорам
Гӯё чу хоб растӣ.

* * *

Ҳамекобад чариҳои диламро
Аламҳои ту чун зоғу қалоғе.
Надидам гарди меҳре дар замират,
Зи хусни хештан дорӣ фароғе.

Замоне мурғаки ишқи туро ман
Чӣ осон карда будам дастомӯз.
Диламро байни навмедию армон
Адо кардам ба ғамҳоят шабу рӯз.

Замоне шохсори синаи ман
Зи лаҳни мурғи ишқат пурнаво буд.
Ғаҳи навмедию озурдахолӣ
Фақат ними нигоҳи ту даво буд.

Ба мисли турнаҳо рафтӣ ту рӯзе,
Зи пеши дидаи ман болафшон.
Хазони умр ҳам рӯзе биёяд,
Ниҳоли ишқи ту монад гулафшон.

ДИЛРАБО

Рӯи ту рӯи бихишт,
Бӯи ту бӯи бихишт.
Кош ба ҳам оварад
Мову туро сарнавишт.

Хандаи ту дилфиреб,
Хам-хами мӯ дилфиреб.
Ҳамраҳи ман ёди ту
Кӯи ба кӯ дилфиреб.

Чун дами субҳи баҳор,
Чехраи ту беғубор.
Дар кадамат мекунам
Чону дили худ нисор.

Селаи мурғони рав
Бол кушояд зи нав,
Дар дилакам чо шуда
Ишқи ту мисли алав.

Боз дами шомгоҳ
Сӯи ту бигрифта роҳ,
Қиссаи ғамҳои худ
Хонда ба боди сабо.

Мисли ту ку дилбаре,
Шӯху парипайкаре.
Ишқ ки бошад гуноҳ,
Нест чу ман кофаре.

БА ЁДИ ТУ

Ба ёди ту маро осудагӣ нест,
Ба ёди ту манам хотирпарешон.
Дили ман таҳ ба таҳ месӯзад имшаб
Ба мисли зузанаб дар чашми кайҳон.

Туро маҳзуну ғамбемор дидам,
Диламро гурги ғамҳо кард пора.
Маро андӯҳи ту бечора кардаст,
Чӣ сон ёбам ба дарди кухна чора?

Парид аз лонаи чашмам чу мурғе
Ба сӯи чангали хомӯши хобам.
Табардасте ба ёдам омаду гашт
Чу шохи навбаре чашми пуробам.

Барои ту дилам шуд пора-пора,
Нагардад дарди ишқи ту ба дил кам.
Ба рӯи сабзаҳои хотирам рехт
Хаёлам, то саҳаргоҳ ашки шабнам.

АРЗИ ДИЛ

Чу дарде дар вучудам чо гирифта
Ғами ту таҳ ба таҳ, маҳпораи ман.
Биё ҳамдоғу ҳамсӯзи дилам шав
Ба қасди қисмати овораи ман.

Замини орзуям бо ту сарсабз,
Дарахти ормонам бо ту пурбор.
Биё, чонам фидои омаданхот
Кучо ёбӣ чавониро дигар бор?

Махон байти ҷудоиро аз ин пас,
Ки ишқи мову ту афсона гашта.
Миёни панҷаи ҳастӣ, Худоё,
Дилам бо ёди ту девона гашта.

Биё, аз оташи сӯзони ғамҳо
Раҳо бахшо дили ошуфтаамро.
Бибофам дар қатори кокулонат
Ҳичову мисраи ногуфтаамро.

Биё, ки баъд аз ин гулбоғи ҳастӣ
Шавад аз меҳри мо сарсабзу гулпӯш.
Ту ро чун ҷон даме дар бар бигирам,
Ғами дунё шавад моро фаромӯш.

ШОХНАМ

Ба зери шохнам ин шомгоҳон
Саропо тар шудам бе сарпаноҳе.
Ту мафтуни чакиданҳои борон,
Намесозӣ ба сӯи ман нигоҳе.

Миёни мо фақат як-ду қадам раҳ,
Вале ҳастӣ бароям дастнорас.
Ману шарму ҳаё монем гӯё,
Ба дарёеву мӯреву сари хас.

Дилам монанди рӯди бекароре
Хурӯшад, ки: – «Бинех як-ду қадам пеш».
Мисоли ғунҷаҳои навбаҳорӣ
Ба пеши ӯ кушо рози дили хеш.

Валекин аз ниҳоди дил баногах
Садо хезад: – «Мабодо ӯ биранҷад?»
Чу мӯри дар сари хас рӯи дарё
Дилам хоҳад, ки бахти хеш санҷад.

Кашокаш байни бедардию дард аст,
Ҳаёву дил ба ҳам дорад кашокаш.
Даруни сина майдони набард аст,
Набарде дар миёни обу оташ.

Ба зери чатри гулдорат равонӣ,
Гумонам, ки надорӣ дар дилат ғам.
Ту бепарво дарой хонаи худ,
Ба зери шохнам ман лек монам.

ГАНЧИ НУХУФТА

Таҳ ба таҳ дар замини синаи ман
Ҳамчу ганчи нухуфтае ёдат.
Дар қатори дилам тапад доим
Ҳусни он чехраи худододат.

Барқи чашмони ту агар рӯзе
Оташи ишқ дар дилам афрӯхт.
Лек ҳичрону бевафоият
Беҳу бунёди синаамро сӯхт.

Як замоне будӣ дар оғӯшам,
Лола мечидам аз бари рӯят.
Бол бикшода орзуҳоям
Зери шаҳболи ҳарду абрӯят.

Ҳамчунон абрҳои боронӣ
Мӯи ту бар сарам парешон буд.
Шоҳаҳои умеду армонам
Аз ниғаҳҳои ту гулафшон буд.

Шояд аз қисматат сарафрозӣ,
Балки бо ёди ман шавӣ дилгир.
Рафтаӣ ҳамчу моҳие аз каф,
Мондаам ҳамчу пири моҳигир...

БО ТУ ҲАР МУШКИЛИ МАН ОСОН АСТ

Бо ту ҳар мушкили ман осон аст,
Бо ҳаёлат ҳама ҷо масрурам.
То даме ишқи ту дар ҷони ман аст,
Аз бари мардуми беғам дурам.

Меҳри ту оби бақоест магар,
Ки аз он зинда бувад ҷону танам.
Шоҳаи умри азизам шиканад,
Гар даме аҳду вафоят шиканам.

Бо ту пурнур бувад ҳонаи дил,
Бо ту равшан раҳи ояндаи ман,
Дар ту гулхандаи баҳтам бинам,
Ки туй давлати пояндаи ман.

Гар ту бошӣ, зи ғамам боке нест,
Бори сад ҷабру ҷафо бардорам.
То сияҳрӯз намонам ба ҷаҳон,
Бӯса аз ҷашми сиё бардорам.

То намонам ба раҳи навмедӣ,
Аз нигоҳи ту дилам об хурад.
Сабзаи ишқу вафодории ман
Шабнами хандаи маҳтоб хӯрад.

Мӯи шабранги туро шона занам,
Шаби ман боз пурахтар гардад.
Накҳати мӯи ту ояд ба машом,
Оламе боз муаттар гардад.

Мисли он чеҳраи бишкуфтаи ту,
Зиндагӣ дар назарам рангин аст.
Умри ман бо ту ҳама хуш гузарад,
Сар ба сар зиндагиям ширин аст.

АФСОНАИ ШАБ

Туву дунёи садранги ҷавонӣ,
Ману умедҳои nobасомон.
Миёни ин ҳама ғавғои ҳастӣ
Мани шӯридадил ҳайронӣ ҳайрон.

Ба зери нурҳои ширмаҳтоб
Нигоҳам пар кашад то ахтаристон.
Гули истора механдад ба сӯям
Чу ҳусни дилрабои рӯзгорон.

Назар бинмуда сӯи моҳи тобон,
Маҳи рухсораатро оварам ёд.
Ба мисли зузанаб сӯзад раҳорах
Дили ман беғиреву доду фарёд.

Бубинам пораи абре равона
Ба сӯи кӯҳсорон чун кабӯтар.
Гумонам, дар миёни майсазорон
Ба сӯям мешитобӣ доқа бар сар.

Хаёли по гузорам то дили шаб
Ба зери ширмаҳтоби баҳорӣ
Мани сармасти ин афсонаи шаб,
Ба чашмони сиёҳи ту хуморӣ.

НАҚШИ ХОТИР

Дина шаб дар пуштаҳои хотирам
Сайди ишқу орзуят мечарид.
Лолазори синаамро бўкашон
Аз каноре то каноре мепарид.

Тарҳи рӯи ошноят ҳар замон,
Худ ба худ ояд маро пеши назар.
Бигзарӣ ҳар гаҳ зи кӯи хотирам,
Мехалад бар дил қаламхори дигар...

ТАЪХИР

Дилкашу бегубору бемонанд
Чеҳраат ранги лолаи тар дошт.
Абрувони дарозу мушкинат
Болафшони кабу́тар дошт.

Сари сабзи ту зери чархи кабуд,
Ҳамчу сарсабзии ҷаҳон метофт.
Субҳу шом аз миёни раҳгузарон,
Дидаҳоям фақат туро мекофт.

Мегузаштӣ зи пеши чашмонам,
Чашмам аз ҳусни ту намешуд сер.
Ҳасрато, мурғи бахт аз ман рафт,
Баҳри изҳори ишқ кардам дер.

Дер кардам даме зи ман рафтӣ,
Мекашам бори ранчу озорат.
Нақши пирӣ танида тор акнун
Ҷои он лолаҳои рухсорат.

ВАФОДОРӢ

Навҷавонӣ гарчи аз мо рафт,
Дил ҳамон муштоқи рӯи ту.
Рӯй орам то дами мурдан
Чун гули вартоҷ сӯи ту.

Дар гузаргоҳи ту меҷунбад,
Чун гули бобуна миҷгонам.
Меравад бо сӯзу меояд
Ҳар нафас ҷони пураармонам.

Гарчи ҳоло хонаободӣ,
Кардаӣ осон фаромӯшам.
«То дами мурдан вафодорам»
Гуфтани ту ҳаст дар гӯшам...

Дехаро ҳар гаҳ, ки ёд орам,
Мерасад аз ошиқӣ ёде.
Чун дили мо чашма меҷӯшад
То кунун бо оху фарёде.

Бо ду чашми шӯълаборат буд
Олами нуру зиё аз ман.
Гар кунам ношукрие аз ту,
Рӯ бигардонад Худо аз ман.

РОЗГОҲ

Мову ту танҳо
Дар лаби чашма.
Об равон аст,
Мову ту ташна.

Лаб-лаби соҳил
Сабза ҷӣ зебо.
Покиза обаш
Ҳамчу дили мо.

Рӯ-рӯи сабза
Об хурад гел.
Лек равон аст
Аз дили мо сел.

Ҳалқаи ҳар мавҷ
Чун гули армон.
Оварадам ёд
Қулфи гиребон.

Чашмаи ҷорист
Чун дили пурҷӯш.
Роз бигӯем
Мову ту хомӯш.

Сози равонаш
Нағмаи дилҳост.
Байни ману ту,
Шодии дунёст.

МОҲИ ДАР САФАР

Гунбази сипеҳр имшаб
Чун нигоҳи ту пок аст.
Тифли ормони ман
Хастаҳолу ғамнок аст.

Мекунад гаҳе бозӣ
Боди рав ба гесӯят
Дидаро кучо гирам
Аз ду чашми хушрӯят.

Ҳамчунон маҳи рахшон
Дилкашию танҳогард.
Бе ту гулшани умрам
Мешавад хазону зард.

Ёри ман гаҳи рафтан
Моҳи дар сафар бошад.
Бе нигоҳи ғамсӯзаш
Зиндагӣ хатар бошад.

ДАЪВИИ ШОИРӢ АСЛО НАКУНАМ

Даъвии шоирӣ асло накунам
Бо ду-се шеъраки бинвиштаи худ,
Лек ҳамчун падари барзгарам
Дорам уммед ман аз киштаи худ.

Гуфтам аз меҳру вафо ҳарфу сухан
Сари ҳар мисраъу ҳар байту газал.
Васфи ин зиндагӣ додам ба қалам,
Хандаи талх намудам ба ачал.

Сухан аз ишқу муҳаббат гуфтам,
То ҳама ошиқу дилдода шавад.
Дари сад кину адоват баста,
Дарғаи ошиқӣ бикшода шавад.

Сари ҳар сатр ба ёд овардам
Раҳи пурпечу хами кӯҳистон.
Ба мани навсафари рустой,
Дурӣ аз деҳа набошад осон.

Кардаам васф гулу хорашро,
Сабзааш майсаи армони ман аст.
Нӯшдорӯи тани пурдардам,
Ҳар гиёҳаш пайи дармони ман аст.

Аз ду-се шеъраки бинвиштаи ман
Бӯи қаҳ ояду гулхору бияҳ.
Байтҳо сар зада аз мазраи дил
Чун гули печаку пудинаи раҳ.

Даъвии шоирӣ асло накунам,
Лек аз пешаи худ хурсандам.
Бо сухан марҳами дилҳо гашта,
Бо сухан роҳи ачал мебандам.

Ту кучой, ту кучо?
Ту биёву ту биё.
Умр як бор муяссар бишавад баҳри Худо,
Ту биё, то ки набошем дигар зиндачудо.

КАЛИДИ ҚИСМАТИ ФАРДО

Намонад зи торӣ нақш кохи нур месозем,
Шаби зулмотро аз кишвари худ дур месозем.

Бувад созандагӣ мероси аҷдоди бузурги мо,
Ба дунё расми аҷдоди зи нав машҳур месозем.

Ба лаб пайғоми сарсабзи равон ин Ваҳши ноором,
Ба оҳангаш дили пурмеҳри худро чӯр месозем.

Хама донад, ки Роғун арсаи бунёдкорихост,
Ба нохун лозим ояд, ин бино маъмур месозем.

Дами нанги ватандоиву ободӣ расид акнун,
Ба азму фатҳу нусрат ин Ватан масрур месозем.

Бувад Роғун калиди қисмати фардои умри мо,
Калиди қисмати фардои худ манзур месозем мо.

Даме, ки чашмтангон авчи кори мо намехоҳанд,
Биё, чашми адӯ бо нури Роғун кур месозем.

МУЖДАИ НАВРҶЗ

Мужда, ки наврӯз бадар омадаст,
Ханда ба лаб тозаву тар омадаст.

Духтари гулчехраи фасли баҳор,
Пироҳани сабз ба бар омадаст.

Домани саҳрову чаман гулфишон,
Гул ба сари шоҳаи тар омадаст.

Дар бағалаш накҳати гулғунчаҳо,
Бод зи сад кӯҳу камар омадаст.

Сардии айёми зимистон гузашт,
Фасли шукӯфову самар омадаст.

Рӯзу шаб акнун, ки баробар шудааст,
Ҳамдилии Шамсу Қамар омадаст.

Гашта шаби тира ҳама пушти сар,
Салтанати файзи сахар омадаст.

ДАРЕҒОГӢ

ЛОЛАИ ДОҒ

(Ба ёди духтарам Нозанин)

Дар хаёлам ин баҳорон сабза кам рӯйид,
Ин баҳорон гунчаҳо дигар нахандиданд.
Абрҳо доман кашиданд,
Он даме ки рӯи гӯри Нозанинам
Гиряи талхи маро диданд.

Ин баҳорон дар лаби ман ханда камчин аст,
Гашта ғам аз ҳар чӣ арзонӣ,
Кар шуда гӯши фалак аз оҳи ҷонсӯзам,
Оҳ, оҳ аз гунчаи хушкида армонӣ.

Ин баҳорон ман саропо лолаи доғам
Дар фироқи Нозанини нозпарвардам.
Баъд аз ин шодӣ намеояд суроғам,
Ман дигар доғам,
Ман дигар дардам.

* * *

Мурғе зи шохсор
Бо чашми интизор,
Бо дарду бо алам,
Бо синаи фигур,
Фарёд мезанад:
– Ку ҷуфти ҳампарам?

То дурҳои дур
Наззора мекунад.
Пироҳани гурур
Садпора мекунад.
Фарёд мезанад:
– Ку ҷуфти ҳампарам?

Бар мурғакони рав,
Бар боди даргузар
Бо қалби хунчакон,
Бо чашми пуршарар,
Фарёд мезанад:
– Ку чуфти ҳампарам?

Нашнида посухе,
Гум мекунад қарор.
Бикшода боли худ
Аз байни шохсор,
Фарёд мекунад:
– Ку чуфти ҳампарам?

Он ёри ман кучост?
Боре ба ман бигӯ.
Бе ӯ чӣ сон равам
То мулки орзу?
Фарёд мезанад:
Ку-ку, ку-ку, ку-ку?

ГУЛИ САНГ

(Эҳдо ба Сангаҳмад Юсуфзода)

Баҳорон сад ҳазорон гул бирӯяд
Қатори сабзаҳои навдамида.
Вале афсурдачоне чун гули санг
Дар ин дунё касе ҳаргиз надида.

Сари санге бирӯяд бо ҳавасҳо
Пайи ҳастӣ кунад умре кашокаш.
Гаҳи сардию гармиҳои сӯзон,
Бувад чонаш миёни обу оташ.

Агарчи реша дорад дар тани санг
Кунад бо қатраи шабнам қаноат.
Касе чун ӯ надонад кадри ҳастӣ,
Бувад худ машъали сабру матонат.

Ба ин сабру ба ин сон сахтҷонӣ
Туро умре бинозам, эй гули санг.
Шавад то гӯшае сарсабзу зебо,
Насиби худ ситонӣ аз дили санг.

ВАҚТЕ ПАДАРАМ РАФТ

Дар авчи фараҳ хандаи шамсу қамарам буд,
Дар сафҳаи гул покии ашки саҳарам буд,
Садранг шабу рӯзи ҷаҳон дар назарам буд,
Андешаи ин шомӣ сияҳ кай ба сарам буд,
Вақте падарам буд.

Бигзашту нашуд тоза зи дил ҳасрату доғаш,
Пӯшид сияҷома гулу савсани боғаш.
Ман мондаму ду дидаи пурнам ба суроғаш,
Сӯзам ҳама шаб то ба саҳар даври чароғаш
Чун мӯи дар оташ.

Ҳайратзада дар пушта кунун хирману коҳаш,
Ду дидаи раҳпои ман имрӯз ба роҳаш.
Ангуштшуморӣ бикунам ҳафтаю моҳаш,
Ҳайфо, дигар асло нарасад ҳарфу садояш,
Ҷаннат шуда ҷояш.

Аз мурғи вафо салтанати баҳру барам рафт,
Аз мурғи Ҳумои ҳавасам болу парам рафт,
Айёми гулафшонӣю фасли самарам рафт,
Шодии ҷаҳон аз дили ғамбеҳабарам рафт,
Вақте падарам рафт,
Лахти чигарам рафт.

ДАРЕҒОГӢ

(Дар мотами ҳунарманди ҷавону ормонӣ Соҳибқирони Зафар Нозим)

Соҳибқирони савти Ачам рафт, ҳай дарег,
 Дар сина дарду доғу алам рафт, ҳай дарег.
 Мечуст он, ки маънии зеру бами ҷаҳон,
 Аз ин ҷаҳон ба сӯи адам рафт, ҳай дарег.
 Бо тори меҳру савту наво буд ҳамсадо,
 Ҳамсӯзу сози аҳли қалам рафт, ҳай дарег.
 Во монда дасти ман ба дуо баъди рафтаниш,
 Ворастае ба ғуссаву ғам рафт, ҳай дарег.
 Буд созу розу савту навоёш ки дилпазир,
 Дардошно, азизи дилам рафт, ҳай дарег.

ҲАЗАР АЗ ҶАНГ

(Монологи аскари гумном Кӯҷар Мираҳмадов)

Яке аз бист милёнам,
 Яке аз бист милёни шаҳидонам,
 Ки зери хоки поки ин Ватан-модар
 Ниҳода сар,
 Ба лаҳни обшорон достони ишқ меҳонам.

Яке аз бист милёнам.
 Яке аз бист милёни шаҳидонам,
 Қатори оташи ҷовид умри ҷовидон дорам,
 Даруни синаи захмину мачрӯҳам,
 Алайҳи ҷангҷӯёни ҷаҳон кини ниҳон дорам.

Яке аз бист милёнам,
 Яке аз бист милёни шаҳидонам,
 Ки зери марқади гулпӯш меҳобам.
 Ҷаҳони орзуҳо дар дилу хомӯш меҳобам.
 Зи рӯи мадфанам ҳамчун гули уммедҳои ман
 Баҳорон лола мерӯяд,
 Ба ранги лола аз нав зинда мегардам,
 Ба мисли машъале андар раҳи оянда мегардам.

Яке аз бист милён нахли армонҳо,
Яке аз бист милёни чавонмаргам,
Ки аз як теғи чонсӯзе бишуд охир
Сари сабзам чудо аз шохаву баргам...

Шумо, эй аҳриманҳои пасин, эй толибони чанг!
Шумо, эй соҳибони тиру тӯпу бомбаи нейтрон!
Бигӯедам:
Кӣ тори умри мо бигсаст,
Ки берун мондааст аз хок моро даст?

РАСТАГОР

Имшаб на моҳ буду на рахшанда ахтараш,
Имшаб ғубори ҳаҷр буду дидаи тараш.
Имшаб мусофире ба ҳаёли раҳи мурод
Бигрифта теғи ҷомаи андӯҳ бар сараш,
Бедор менишаст.

Имшаб, ки нури нори ҳавасҳо намонда буд,
Шабкӯри доғ булбули шавқаш рамонда буд,
Бо ёди сабзҷӯши баҳори шукуфтарӯ
Меши ҳавас ба пуштаи армон чаронда буд,
Ғамбор менишаст.

Дар тирашаб ҳаёли дигар бар сараш набуд,
Ќуз ёди рӯи субҳи сафопарвараш набуд.
Буд соғараш тӣҳи зи майи ноби боварӣ
Ғайри Худо дигар ба касе бовараш набуд,
Ќзор менишаст.

Вақте сапедадам дари зулматсаро шикаст,
Лабҳои во зи пурсиши чуну чаро бибаст,
Андешаҳои тирашаби ҳаҷр бар сараш
Занчири доғу ҳасрату андӯхро гусаст,
Аз хештан бираст,
Аз хештан бираст.

ЁДИ ДЕҲА

Ба ёд омад хаёли деҳа имшаб
Чу мавҷи беқарори чашмасораш.
Задам тай хам-хами пайроҳаи дех
Мани муштоқи ҳусни навбаҳораш.

Замони баччагию беғамиҳо
Ба пеши дида пайдо гашт аз нав.
Зи оҳанги хуши мурғони даштӣ
Дилам сармасту шайдо гашт аз нав.

Нигоҳам рафт то авҷи фалакҳо,
Бидодам такя бар нахли сафедор.
Ба лаҳни пар-пари барги дарахтон
Гумонам навчавонӣ гашт такрор.

Хаёлам боз омад ёри дерин,
Ба нозе кокулонаш тоб дода.
Мани шайдо хамӯшу лолу ҳайрон
Ду чашмонам зи рӯяш об дода.

Зи савти чашмаи Толеъ ба нармӣ
Суруди ошно омад ба хотир.
Дилам як лаҳза андар худ фуру рафт
Ба ёди деҳа чун марди мусофир.

ТАЛОШ

Ба дӯстам Ҳаким Каримов

Дидаам бедорхобиҳои ту
Дар миёни дашту саҳро то саҳар.
Мазраъе то сабзу пурҳосил шавад,
Мешавӣ чун шоирон хуни чигар.

Дафтари шеъри ту сахрои кушод,
Чӯяхои сабз – шеъри обдор.
Бигзарӣ аз баҳри хобу роҳатат,
То сахаргоҳон туй шабзиндадор.

Бишнави фарёди мурғони сахар
Дар канори хилвати сахрои дур.
Шукр мегӯй, ки аз нав даррасид
Боз як субҳе ба шодию сурур.

Мекушой банди асрори замин,
Баски медонӣ забони хоку об.
Дар талоши нангу номуси Ватан
Худгудозӣ мекунӣ чун офтоб.

Мекашад сар сабзаи армони ту,
Сабз бинӣ мазраи поки Ватан.
Сачда орӣ ҳамчу марди донапош
Умрҳо бар киштаву хоки Ватан.

ЗАБОНИ МОДАРӢ

Чони ман курбонат, эй лафзи дарӣ,
Эй забони шахдрези модарӣ.
Сар ба пеши обрӯят афканам,
То туро бошад мақоми сарварӣ.
Дидаӣ монанди фарзандони худ
Дар масири қарнҳо зӯроварӣ.
Шоиронатро забон бубридаанд,
То насозӣ ақлҳоро доварӣ.
Чой шуд меҳрат ба шеъри Рӯдакӣ,
То ба Фирдавсию шеъри Анварӣ.
Теги Сино чавҳари асли ту буд
Дар шифои оламу одамгарӣ.
Гашта масти бодаи қонпарварат,

Ҳар кӣ аз Хайём дар каф соғаре.
Гар намешуд сеҳри Бедилпарварат,
Кай будӣ расму русуми дилбарӣ.
«Маснавӣ» худ маснади волои туст,
Эй забони ишқу донишпарварӣ.
Сачда орам пешат, эй лафзи дарӣ,
Эй забони шахдрези модарӣ.

РОҒУН

Роғун сари баланд аст,
Роғун китоби панд аст,
Фардои мо зи нураш
Рахшону дилписанд аст.

Роғун хате зи Роғ аст,
Сарсабзие зи боғ аст.
Аз қалби кӯҳ чорӣ
Ҳамрози Сичароғ аст.

Роғун саодати мо,
Роғун шаҳомати мо,
Азму талошу эҷоз
Дар қору меҳнати мо.

Ин ҷо ҳазорҳо тан,
Ин ҷо ҳазорҳо ман
Якрӯю яктану ҷон
Баҳри сафои меҳан.

Бо дасту пой пурзӯр
Ҳар мард офарад нур.
Талқон ҳамекунад кӯҳ,
То тирагӣ шавад дур.

Бин печутоби Роғун,
Дар пеши НОБ-и Роғун.
Ҳар коргар бимонад
Дар шаҳкитоби Роғун.

Маъвои нуру нор аст,
Ин чо талошу кор аст.
Чун оби поки Роғун,
Фардои рӯзгор аст.

ХУРШЕД

Барои дӯстам Салими Хатлонӣ

Бар чонамози сурхи шафак сачда мебарад
Хуршед вақти шомгаҳон ҳамчу мӯсафед.
Бар сачдагоҳи хеш фурӯ меравад, вале
Хезад сахар зи домани Машрик ба сад умед.

Дар моварои даҳр набошад мисоли ӯ
Худсӯзу худгудозу худафрӯзи зиндагӣ.
Бе ӯ кучо зи хок самар метавон гирифт,
Бе ӯ кучост ҳусни дилафрӯзи зиндагӣ?

Ӯ ошиқ аст, ошиқи ҳар кӯҳи сарсафед,
Ӯ ошиқ аст, ошиқи ин марзи сабзпӯш.
Дар ишқи офтоби зарандуд сар кашанд
Аз қаъри сангу хоки сияҳ чашмаҳо ба чӯш.

Баҳри сафои даҳр худафрӯз мешавад
Дар боми арш бо дили саршору оташин.
Хандида мебарояду хандида меравад,
Хуршед мисли ошиқе аз ишқи ин замин.

НАВРҶЗ МУБОРАК БОД

Аз кӯҳу камар омад,
Бо сабзаи тар омад,
Гултоқӣ ба сар омад.
Наврӯз муборак бод,
Наврӯз муборак бод!

Бо нозу адо омад,
Чун боди сабо омад,
Бин, сабзқабо омад.
Наврӯз муборак бод,
Наврӯз муборак бод!

Бо савти ҳазор омад,
Бо турнақатор омад,
Дай рафту баҳор омад.
Наврӯз муборак бод,
Наврӯз муборак бод!

Саҳрову даман дилкаш,
Гулбоғу чаман дилкаш,
Оғӯши Ватан дилкаш.
Наврӯз муборак бод,
Наврӯз муборак бод!

ОЛАМИ РОЗ

Докаи гулбасти ту мастам кунад
Чун гули хандони сари шохсор.
Дар чаманистони ҳаёлам расад
Чилвакунон қомати сабзи баҳор.

Даври қади дилкашу зебои ту
Давр заданҳои чакан дилфиреб.
Тозаву тар ҳамчу гули рӯи ту
Домани саҳрову чаман дилфиреб.

Мурғи нигаҳ волаву шайдо шавад
Дар ҳаваси донаи нози хушат.
Пур шавад аз шодӣ чаҳони дилам,
Чун шунавам нағмаю сози хушат.

Силсилаҷунбону хиромон равӣ,
Гаҳнаву даспона барорад садо,
Олами розию ба нозе равӣ,
Куртачакан, дил ба раҳат шуд адо.

ШАБИ ВАСЛ

Имшаб маҳи нав дар осмони ишқ аст,
Раҳшанда миёни ахтарони ишқ аст.
Ҳамқисмати бовафову ҳамрози раҳаш
Хуршеди дурахшони чаҳони ишқ аст.

Имшаб шаби ишқу меҳрборон имшаб,
Имшаб шаби васли дӯстдорон имшаб.
Хандад гули ахтарон ба бӯстони фалак
Аз баҳти баланди ҷуфти ёрон имшаб.

Базми тарабу ишқу вафо ҳаст имшаб,
Дар олами дил нуру сафо ҳаст имшаб.
Ёрон қадаҳе ба шодмонӣ нӯшад,
Зеро шабе баҳшиши гуноҳ аст имшаб.

ГУЛИ МУРОД

Эҳдо ба Гулмуроди Зухур

Гули муроди маро шасти умр пирӯз аст,
 Тамоми рӯзи ҳаёташ хушу шабаш рӯз аст.
 Хурад ғами ду ҷаҳон, то диле бисозад шод,
 Диёри бахту умедаш хушу дилафрӯз аст.

Насими лаҳни хуши ӯ губори ғам бубарад,
 Ҳавои кина зи бунёди чашми нам бубарад.
 Фурӯғи суҳбати ӯ ҳуснбахши маҳфилҳост,
 Ба некӣ маснади шоханшаҳии Ҷам бубарад.

Надидаам ба мисолаш каси фурӯтанро,
 Нисори мақдами ёрон кунад сару танро.
 Ба ҳар кучо, ки равад аз раҳи дилогоҳӣ
 Ба авчи арш барорад муҳаббати занро.

Хати чабину рухаш сархати вафодорист,
 Зулоли чашмаи меҳраш ҳамешагӣ ҷорист.
 Гули мурод, ки дар боғи дил зухур кунад,
 Зи обу хоку зи гулхандаи ватандорист.

КЎҲИ ЭМОМ

Монандаи мӯсафеди дасторбасар
 Аз барф бувад сафед болои сараш.
 Хору хасу сабзаю гулаш доруест,
 Бодест давобахш ба шому саҳараш.

Ин қуллаи кӯҳ бо сари болояш
 Монандаи кохи дастнорас бошад.
 Гӯё ки макони қудсиён аст ин ҷо,
 Дур аз қадаму нигоҳи нокас бошад.

Аз суфи сафеди барф болои сараш
Як умр сафед аст мисоли дастор.
Бо чомаи мушку заъфаронаш тобад
Дар саргаҳи дашт мисли пири ғамхор.

КЎЛОБ

Қадамчои азизонӣ, аё Кӯлоб,
Баробар бо дилу ҷонӣ, аё Кӯлоб.

Куханбунёд мисли кӯҳи Золи Зар,
Шукӯҳи мулки Хатлонӣ, аё Кӯлоб.

Ҷаҳоне бонамак аз Хочамӯъмин аст,
Ту ғайзи даври давронӣ, аё Кӯлоб.

Парафшон дар фазоят мурғи баҳти мо,
Ту шаҳри ишқу армонӣ, аё Кӯлоб.

Баҳороғӯши зебову дилорой,
Шукуфон чун гулистонӣ, аё Кӯлоб.

Намехоҳам даме дурӣ аз оғӯшат,
Маро ҷонию ҷононӣ, аё Кӯлоб!

ДИЛОГОҲ

(Силсила)

*Ба Комил Сафаров – бунёдгузори
калонтарин корхонаи хишти шаҳри Кӯлоб*

Дасти бозу чехраи бозу дили бозат
 Ёдам орад аз кушодии ҷаҳони пир.
 Дастгирию ҷавонмарди худододе,
 Мекуни афтодагонро чораву тадбир.

Ҳар касе, ки рӯй меорад ба даргоҳат,
 Дарғаи дилро ба рӯяш мекушой ту.
 Бо яке ҳарфу ҳичои дилпазири худ
 Ҳасрати садсолаашро мезудой ту.

Пур шавад саҳрои дил аз сабзаи армон,
 Ҳар киро борони меҳрат чун ба сар резад.
 Аз яке ҳарфу ҳичову лафзи ширинат
 Нахли меҳру орзуҳо бар дараш хезад.

По набигзорӣ бурун аз сарҳади инсоф,
 Вогузори ҳар киро бар амри вичдонаш.
 Худ ба худ гӯӣ, ки мемонад фақат некӣ,
 Бигзарад чобуксавору аспу майдонаш.

Зиндагонӣ дида соҳибмансабони беш,
 Зиндагонӣ дида бас шоҳони соҳибтоҷ.
 Бас амируну вазироне, ки дар дунё
 Бар ғуломи хеш гашта оқибат мӯҳтоҷ.

Кам надида сактаҳои зиндагониро,
 Сактаи дил гаштай аз дасти бедардон.
 То нашинад ҳамнишинатро ғубори ғам,
 Лаб фуру аз дард бандӣ дар таги дандон.

Рӯ ди ҳастӣ дар шитобу бесаранҷом аст,
Баҳри ӯ бегона бошад лаҳзае таъхир.
То шавӣ дамсози ин дарёи исёни,
Гаштай бо зиндагӣ ҳампову ҳамтақдир.

Чашми ҳайрат мекушой бо лаби хомӯш,
Лаҳзае лофад зи мардӣ ночавонмарде.
Бевафое чун билофад аз вафодорӣ,
Мекунӣ эҳсос дар қону дилат дарде.

Борҳо дидам, ки мешорад чу оби чӯ
Ашки сӯзонат ба марги хешу бегона.
Ғамшарикаш мешавӣ чун ҳамдами дерин,
Пеш аз ин ўро ту бишносӣ агар ё на.

Чун хумори деҳа ояд бар сарат вақте,
Мекашӣ қони фиғоратро ба кӯҳистон.
Худ ба худ гӯӣ, ки шояд модари пирам,
Интизори рафтаним бо дидаи пазмон.

Дидаам, ки субҳгоҳон меравӣ хомӯш
То ба ғӯристони деҳа сархаму ҳайрон.
Мекунӣ чун ёди Лукмони чавонмаргат,
Ҳамчу абри навбахорӣ мешавӣ гирён.

Чашм дӯзӣ аз баландӣ қониби деҳа,
Дарду озори дилат гӯё даво гашта.
Байни ин ҳамгашту сахрои кушоди деҳ,
Чун уқобе бачагӣ аз ту раҳо гашта.

Хокбозиҳои тифлонро чу мебинӣ,
Аз фараҳ дар куртаат гӯё намеғунҷӣ.
Хокбозиҳои худ як дам ба ёд ояд,
Кӯдакӣ гӯё ту андар погаҳи Синҷӣ.

Ёдат ояд кӯчаи пурхоку лойи деҳ,
Устухонатро ҳамин чо кардай шахшӯ л.
Аз сахар то шом байни обу лою хок,
Худ ба худ бо хонасозӣ будай машғул.

Лахзаҳои лойбозӣ бо ҳазор уммед,
Рӯи раҳ худ хонае обод мекардӣ.
Дида тарҳи хонаҳои ҳештан аз дур,
Чӯраҳоятро даме фарёд мекардӣ.

Гар замоне кардай бо хоки раҳ одат,
Ин замон аз хок эҷози дигар созӣ.
Хонадоне то шавад обод аз хиштат,
Бо тақопӯ хешро хуни ҷигар созӣ.

Хонаҳое қад кашида то ба гардунҳо,
Қасрҳое шуд бино бо хусни нотақро.
Лек ҳайфо, лахзаҳои бегами тифлӣ,
Аз дигар кай мешавад бори дигар тақро.

Зиндагӣ бошад ба ранге худ ба худ тақро,
Зиндагӣ дорад ба худ озарму озо.
Ҳар киро бином ба худ дорад сару савдо,
Зиндагӣ бошад аҷаб печидабозо.

Равшанӣ гирад ҷаҳоне аз маху хуршед,
Олами дил аз вафодорӣ шавад равшан.
Сабз гардонӣ ниҳоли дӯстӣ ҳар чо,
Киштаат аз меҳру ёрӣ мешавад гулшан.

Ҳар кучое гап равад гирди ҷавонмардӣ,
Мешавӣ пинҳону пайдо пеши ҷашмонам.
Ғамгусору ҷонфилову ҷони ҷонӣ ту,
Ҳаст мустаҳкам сари ин ҳарф имонам.

Қад кашида қасрҳо аз хишти оби рӯ,
Гашта подевори садҳо хонае хиштат.
Чехраи гандумнамоят худ гувоҳи ҳол,
Дар замини зиндагӣ аз донаву киштат.

Хиштрезиро бимонад шоирӣ, охир,
Ҳар каломаш хишти оташдидаро монад.
Мисраъу ҳарфу ҳичову ҳарфи эҷодаш,
Хишти дар девори маънӣ чидаро монад.

Байти волое намеёбам чу байти дил,
Ҳар қадар ки мешавам байти наве ҷуё.
Дар гумонам ҳамчу хуршеди дурахшонӣ,
Мешавад равшан зи меҳрат олами рӯё.

Хишти дастони ту гашта шаҳру деҳистон,
Ҳар кучое ҷойгири санги хорӣ.
Баски андар зиндагӣ якрангу якрӯйӣ,
Аз барои мо чу як хишти Бухорӣ.

Симчаконат баъд аз ин хусни дигар гирад,
Ҷои симчаш қад кашад қасри вафодорӣ.
Сар фурӯд орам зи меҳри шоирӣ акнун,
Комиливу камтар аз худро наёзорӣ.

ОТАШКАДА

Ин пуштаи Балхобӣ
Ҳамранги гули лола.
Гӯё ба ҷигар дорад,
Дарду ғами садсола.

Ин ҷост гили хуфта,
Ин ҷост дили хуфта.
Асрори ниҳон дорад
Аз гуфтаву ногуфта.

Монандаи ин пушта
Асло ту намеёбӣ.
Дилхуншуда хоке ку
Чун пуштаи Балхобӣ?

Аз бех дарав карданд,
Бин, пӯшу бушолашро.
Бурданд ба дурихо,
Ҳам хоки кулолашро.

Афтобаи хокаш гар
То Балху Бухоро рафт,
Бигзаштаи таърихаш
То давраи Доро рафт.

Дар дида ачаб тобад
Ин пуштаи оташранг.
Ғамбодаи дил гашта
Дар синаи сардаш санг.

То хоки бари пушта
Дар қолаби хишт ояд.
Сад гуна бало ўро
Охир ба сиришт ояд.

Ин хок шавад реза,
Ин хок шавад чун гард.
Ҳар пораи хишташро
3-ин пас манигар бедард.

Ҳар кас зи пайи коре
Бе сабру қарор ин чо.
Хишт аз пайи хишт ояд
Чун турна катор ин чо.

Худ гардиши айём аст
Ин тасмаи гардонаш.
Бин рафтани хишти хом
Дар комғаҳи оташ.

Ин чо ҳама оташбор,
Ин чо ҳама оташдил.
Эҷози дигар дорад
Дар панҷаи оташ гил.

Чун гулхани зардуштӣ
Фаввора занад оташ.
Тобандаву рахшанда
Мавҷи гули он дилкаш.

Гил дар дили оташдон
Чун лола шавад гулгун.
То пухта шудан, охир,
Сад бор шавӣ дилхун.

Дар синаи оташсӯз
Гил ранги дигар гирад.
Дил дар шаршари оташ
Оҳанги дигар гирад.

Рӯзону шабон сӯзад
Оташ ба дили хумдон.
Ин пухта шудан, охир,
Асло набувад осон.

Ин чо пайи ҳам ояд,
Пурбор қатори нав.
То пухта шавад хишташ,
Аз баҳри диёри нав.

Бин, тӯдаи хишт ояд
Берун зи дили хумдон.
Аз хишти навин, охир,
Шаҳре шавад ободон.

Ин чост ҳама хушдил,
Ин чост ҳама хушгил.
Эй кош, чунин бошад
Гармии ҳама маҳфил.

ЯК ЛАҲЗА ЁДАМ ОВАРЕД

(Руҷӯи коргари ҷавонмарғ Саидхоҷаи Мирзо)

Дар олами рӯё будам,
Саргарми ин дунё будам,
Аз хеш бепарво будам
Як лаҳза ёдам оваред,
Як лаҳза ёдам оваред.

Зӯри ҷавонӣ доштам,
Ширинзабонӣ доштам,
Хуш зиндагонӣ доштам
Як лаҳза ёдам оваред,
Як лаҳза ёдам оваред.

То пухта гардад хишти хом,
Хобам ҳамегаштӣ ҳаром,
Буд пухтакориям маром.
Як лаҳза ёдам оваред,
Як лаҳза ёдам оваред.

Дилдодаву дилчӯ будам,
Ҷӯёи оби рӯ будам.
Мисли шумо хушрӯ будам.
Як лаҳза ёдам оваред,
Як лаҳза ёдам оваред.

Хайфо, ки шодӣ кам будаст,
Хар шодро мотам будаст,
Ноёб худ одам будаст.
Як лаҳза ёдам оваред,
Як лаҳза ёдам оваред.

Дар лаҳзаҳои вопасин
Дидам шуморо ҳам ғамин,
Сад вой, войи одамин.
Як лаҳза ёдам оваред,
Як лаҳза ёдам оваред.

Дидам, ки фарзанди падар
Истода дар болои сар,
Ёрон ҳама хуни чигар.
Як лаҳза ёдам оваред,
Як лаҳза ёдам оваред.

Эй ҳамсафон, эй ҳамдилон,
Оташниходон, ҳамгилон,
Нури чароғи манзилон!
Як лаҳза ёдам оваред,
Як лаҳза ёдам оваред.

Хар гаҳ чу ояд навбаҳор,
Гул рӯяд аз хоки мазор,
Эй пиру барнои диёр!
Як лаҳза ёдам оваред,
Як лаҳза ёдам оваред.

ҲАМСОЯҲО

*(Оилаи 20 нафар коргарони ин коргоҳ
дар ҳамсоягӣ зиндагӣ мекунанд)*

Умре шумо ғамхори ман,
Мушкилкушои кори ман.
Равшан зи шамъи меҳратон
Шоми ҳазину тори ман,
Ҳамсояҳо, ҳамсояҳо.

Ку меҳрубоне чун шумо,
Пайванди чоне чун шумо?
Гум карда дунё қадри худ,
Кӯ қадрдоне чун шумо?
Ҳамсояҳо, ҳамсояҳо.

Монанди фарзанди падар,
Ҳамроҳи ман шому сахар
Сад чора чӯё мешавед,
Гар мушките ояд ба сар,
Ҳамсояҳо, ҳамсояҳо.

Дар рӯзи сарди зиндагӣ,
Гоҳи набарди зиндагӣ,
Гардида бо ҳам ғамшарик,
Дар оҳу дарди зиндагӣ,
Ҳамсояҳо, ҳамсояҳо.

Ҳам ёвару ёрам шумо,
Умре мададгорам шумо.
Гӯям ҳазорон шукратон,
Ҳастед ғамхорам шумо,
Ҳамсояҳо, ҳамсояҳо.

АШКИ МАРД*Барои Бедилхон Одинаев*

Гиряи мард набошад осон,
Гиряи мард бувад мотами дил.
Мард агар ашк бирезад хомӯш,
Ғарқи фарёд шавад олами дил.

Ҳамчу симоб сари мижгон аст,
Ашки ҷонсӯзу ғамолудаи мард.
Аз саропои вучудаи ногаҳ
Битаровад аламу ғуссаву дард.

Дар фурӯрезии ҳар қатраи ашк
Хатари сар задани тӯфон аст.
Гиряи мард набошад осон,
Балки чун сар задани вулқон аст.

Ҳамчунон кундаи тарсӯз тапад,
Тану ҷонаш ба дами оташу дуд.
Баҳри мардони Худо мегирияд
Он, ки хомӯш ниҳад сар ба сучуд.

БАДНАФС

Аз пайи нафси бади хеш, ки саргардонӣ,
Қимати рафтани умрат зи кучо медонӣ?
То камат беш шавад, то яки ту сад бишавад,
Ҳамчу моку ба дили тори гунаҳ гардонӣ.

Эй ки умре ҳаваси моҳии тилло дорӣ,
Ҳама дам зинадгии муфт таманно дорӣ,
Ғайри дорой туро нест ба сар фикри дигар,
Нангу номусу шарафро сари савдо дорӣ.

Чашми носери ту аз моли ҷаҳон сер нашуд,
Умр бигзашту нагуфтӣ, ки: маро дер нашуд.
Ҳамчунон оҳани бечавҳари дар кӯ раи умр,
Ки ягон пораи ту дос ва шамшер нашуд.

БУЛҲАВАС

Лаъл гӯй, рафта аз кӯҳи Бадахшон оварам,
Лолае хоҳӣ агар, аз мулки Хатлон оварам.

Бозубанде ҳамчунон Таҳмина меҳоҳӣ агар,
Нусхаашро мисли Рустам аз Самангон оварам.

Шод бошӣ то зи ман, эй нозанини дилрабо,
Пеши поят Зӯҳраро аз авҷи кайҳон оварам.

То дари кошонаи ту бо ҳазорон орзу.
Аз раҳи сидқу вафо дил оварам, ҷон оварам.

ХАБАРКАШ

Аҷаб берӯю пурнозӣ, хабаркаш,
Ба сози мо намесозӣ, хабаркаш.

Суханчинӣ кунӣ ҳар ҷо, ки бошӣ,
Ба сӯи садр метозӣ, хабаркаш.

Ду дасти хеш пеши бар гирифта,
Бигӯй, ҳазратам, созӣ? – хабаркаш.

Ҳамерӯй, ки Аҳмад дар фалон рӯз,
Газидам чун саги тозӣ, хабаркаш.

Зи баъди ину он гуфтан ба сардор
Бигӯй Носиру Ғозӣ хабаркаш.

Касе пурсад: чаро хулқат чуни́н аст?
Бигӯй: Кардаам бозӣ, хабаркаш.

Чу тири хешро бинӣ нишонрас,
Ту мефахрию менозӣ, хабаркаш.

Суханро гуфтаам бепарда охир,
Қавоқатро чӣ медозӣ, хабаркаш?

ТАЛОҚ

Обрӯямро ту резондӣ, арақ,
Дӯстон аз ман гурезондӣ, арақ.
Ҳар кучо рафтам, раҳораҳ аз паям
Сад балоеро бихезондӣ, арақ.

Доштам шӯру шароре як замон,
Доштам авчу бароре як замон.
Ман кунун хоки сари раҳ гаштаам,
Доштам гар эътиборе як замон.

Бар сарам омад гаҳе мушту шалоқ,
Байни обу лой хӯрдам сад малоқ.
Роҳату сабри дилам гум кардаам,
Духтари раз, додамат акнун талоқ.

ХАНДАИ ХУРШЕД

* * *

Зиндагӣ афсонабозор асту бас,
Як нигоҳи чашми бедор асту бас.
Роҳати дунё чӣ мечӯӣ абас,
Гул миёни ништари хор асту бас.
Кай намакро пос дорад носипос,
Бадгуҳар дар фикри озор асту бас.
Нест заҳре қотил аз неши забон,
Хасми бад монандаи мор асту бас.
Сурмаро бар чашми нобино чӣ суд?
Рӯзу шаб чун дидааш тор асту бас.
Рӯди умри мо равад шӯридасар,
Ҳосилаш ин чони афғор асту бас.
Нестам ман бе ҳаёлат як нафас,
Чашми ошиқ доимо чор асту бас.
Мондаам пеши ту ганчи дил гарав,
Дилшинос онро харидор асту бас.
Ҷуз ғами ишқат надорам сарвате,
Давлати ман ғайзи ашӯр асту бас.
Беғамӣ бодо насиби дигарон,
Ҷони ман дар ғам гирифтор асту бас.
Зиндагониро муқаддам дон, Сафар,
Ҷилваи он баски як бор асту бас.

* * *

Аҳли дилро сӯҳбати зоғу заған бегона аст,
Ҷуғзро гулхандаи боғу чаман бегона аст.
Он ки андар гӯшае хилватнишинӣ мекунад,
Аз тамошои гулу кӯҳу даман бегона аст.
Одамӣ гоҳо ҷафоҳо аз бародар мекашад,
Беғамӣ бар Юсуфи гулпираҳан бегона аст.
Ман саги кӯи туро умре парастӣш мекунам,
Бевафой Қайсро дар ҷону тан бегона аст.
Ҳамчунон парвона сӯзам пеши шамъи оразат,

Хастачони ишкро гӯру кафан бегона аст.
Дар хаёлам то кунун ояд садо аз Бесутун,
Лахзаи осудагӣ бар Кӯҳкан бегона аст.
Шукри обу сабзаву хоки Ватан гӯяд Сафар,
Бандаи ношукр бар хоки Ватан бегона аст.

* * *

Ман ишқи туро шиор кардам охир,
Дилро ба раҳат фиғор кардам охир.
Оҳуи рамидаи дилатро ба умед
Бо тири ниғаҳ шикор кардам охир.
Аз фасли зимистони ғамолуди фирок
Рӯ чониби навбаҳор кардам охир.
Дастону кафи пайи ҳавасҳои туро
Бо хуни дилам нигор кардам охир.
Зебоии кокулони афшонатро
Рашки чамани диёр кардам охир.
Он бўсағаҳи чехраи ширу чу маҳат
Бо бўса чу лолазор кардам охир.
Эй олиҳаи шеърӯ ғазалҳои Сафар,
Чон дар қадамат нисор кардам охир.

* * *

Хаданги чашми чодуи ту бар чонам асар дорад,
Дили санги сари раҳ дар ниҳоди худ шарар дорад.
Чароғи лолаҳоро боди саҳроӣ ба бозӣ кушт,
Сияҳшоле намози шом ин саҳро ба сар дорад.
Дами навмедии дунё машав озурдадил ҳаргиз,
Ки шомии тира дар домони худ тифли саҳар дорад.
Арӯси нозанин даҳр бо перохани нақшин
Хиромон омаду ношишта оҳанги гузар дорад.
Ба зери гунбади афлок умре бесаранҷомам,
Хушо, истораи иқбол сӯи ман назар дорад.
Сари тарсе надорам гар ба сӯям санг андозанд,
Ба боғе сангборон аст нахли босамар дорад.
Шитоби корвони умри моро бин, Сафар, охир,
Ки он пайваста аз ин олами ҳастӣ сафар дорад.

* * *

Дар замини синаи худ дони армон киштаам,
Тору пуди орзу аз пунбаи чон риштаам.
Ман пушаймон нестам аз ҷодаи армони хеш,
Роҳи умед аст ҳар як мисраи бивиштаам.
Пухта гардидам чу хиште дар танӯри зиндагӣ,
То шавад пайдо ба чашме хонаи якхиштаам.
Сарпаноҳе чуз Ватан асло нахоҳам дар ҷаҳон,
Обу хоки меҳр дорад каҳгили бисриштаам.
Дур созам хобро аз хонаи чашмони худ,
То биёрам рӯи коғаз шеърӣ нобинвиштаам.
Хандаҳои тифлакон ояд ба гӯшам чун, Сафар,
Шукр гӯям ҳар нафас бо даври осоиштаам.

* * *

Хусни дилҷӯи ту, эй покназар, моро кушт,
Теги абрӯи ту, эй рашки камар, моро кушт.
То занад бўсаи ман хайма ба гулзори рухат,
Атри гесӯи ту, эй лолаи тар, моро кушт.
Гаштаам обу адои ҳаваси дидорат,
Гулшани рӯи ту, эй файзи сахар, моро кушт.
Чашми обии ту сарчашмаи иқболам буд,
Рафтани н-омаданат бори дигар моро кушт.
Давлати хусни биҳиштии ту бодо афзун,
Ки ба як чилвафурӯшии назар моро кушт.
Аз гули боғи вафо дастагуле ночида,
Оқибат ишқи худодода, Сафар, моро кушт.

* * *

Ҳар нафас дар зиндагӣ хоҳам нишон монад зи ман,
Чашмаосо ҷӯшаму баҳри дамон монад зи ман.
Гарчи рӯзе меравам аз ин сарои бебако,
Меҳри бепоену ишқи ҷовидон монад зи ман.
Ҳеҷ гаҳ дар зиндагӣ бар каф набигрифтам камон,
Қомати хамгаштае мисли камон монад зи ман.
Авф кардам сад гуноҳи душмани бадкинаро,

Лек умре кинадору бадгумон монад зи ман.
Баски он болонишин бар мо намесозад нигаҳ,
Дидаи муштоқ бар он остон монад зи ман.
Ҳар чи корӣ гар баҳорон, тирамаҳ он бидравӣ,
Нек кардам, ё ки бад, охир ҳамон монад зи ман.

* * *

Мани дар ишқ гирифтор туро мечӯям,
Эй давои дили бемор, туро мечӯям.
Меравӣ ҳамчу сабо беҳабар аз рози дилам,
Бо ғаму ҳасрати бисёр туро мечӯям.
Навҷавонӣ гули хандони ҷаҳони ишқ аст,
Мани дилдодаи гулзор туро мечӯям.
Шоирӣ ганчи худодода чу бошад, алҳақ,
Дар лабам мисраъу ашъор туро мечӯям.
Набувад як гули беҳор дар ин боғу чаман,
Ҳама дам, эй гули беҳор, туро мечӯям.
Ҳамчунон Қайси чигарсӯхтаам дар раҳи ишқ,
Партави давлати бедор, туро мечӯям.
Эй Сафар, ахтари иқбол дурахшад рӯзе,
Бо ду чашми ба раҳат чор туро мечӯям.

* * *

Хандаи хуршед марги шабнам аст,
Зиндагӣ маҷмӯи шодиву ғам аст.
Ҳамқаду ҳамсол меёбӣ, вале
Ҳамдилу ҳамсӯз дар дунё кам аст.
Сачда орам пеши пой хокӣ,
Хоксору ҳусни рӯи олам аст.
Сӯхбати ёрон барад ғамҳои дил,
Зиндагонӣ бе ҳабибон мотам аст.
Аз ҳаму печи ҷаҳон дарёфтам,
Умр чун пайроҳаи ҳам дар ҳам аст.
Ҳар касе ки ганчи дил бикшодааст,
Дар саховат ҳамқирони Ҳотам аст.

Зодгоҳам – Каъбаи армони дил,
Чашмаи Толеъ бароям Замзам аст.
Ҷон фидои Тоҷикистон кун, Сафар,
Аз барояш сар фидо кардан кам аст.

* * *

Чашм бикшову бубин, файзи саҳар мегузарад,
Ин гулафшонию айёми самар мегузарад.
Ҳар киро ёри вафодору нақӯдил бошад,
Зиндагияш ҳама чун ширу шакар мегузарад.
Ғофил аз рафтани ин умри гаронмоя машав,
З-он ки бо чилваи Хуршеду Қамар мегузарад.
Эй шигифто, ки гаҳе гашта ҳариси зару мол,
Писари ноҳалаф аз баҳри падар мегузарад.
Пеш аз ҳар суҳан андеша ҳамебояд кард,
Ҳарфи ноҷо зи дилу ҷону чигар мегузарад.
Чашми дил во куну бар гардиши дунё бинигар.
Умр чун рӯди равоне зи назар мегузарад.

* * *

Ҳар киро, ки давлати бахтат муяссар мешавад,
Чашмаи иқболи ӯ монанди Кавсар мешавад.
Пардаи шарму ҳаё бошад матои бебадал,
Барги гул аз шабнами дидорҳо тар мешавад.
Одамиро меҳр парвардан нишони давлат аст,
Ҳамнишини хуб монанди бародар мешавад.
Чашма бошад ҳар кучо, пайроҳа сӯяш меравад.
Оқилонро ҳешу бегона баробар мешавад.
Чеҳраи бикшода касро мекунад болонишин,
Гулшан аз лабхандаи гулҳо муаттар мешавад.
Тирамоҳи умр чун ояд ба боғи рӯзгор,
Баччагӣ ёди ҳуши афсонапарвар мешавад.
Бо ҳама ошуфтаҳолӣ шуқр мегӯяд Сафар,
Субҳи иқбол аз дуои модарон сар мешавад.

* * *

Зиндагии ман, ҷаҳони ман туй,
Бахти неку ҷовидони ман туй.
Шеъри ман афсонаи ишқи ту ҳаст,
Матлаи шеъри равони ман туй.
Ин замин бо осмон зебанда аст,
Ман заминам, осмони ман туй.
Бе ту хушқад чашмаи илҳоми ман,
Баҳри пуршӯру дамони ман туй.
Кай шавад аз ҷони ман ишқат бурун,
Қо ба мағзи устухони ман туй.
Гар ҷаҳон равшан бувад аз офтоб,
Офтоби хонадони ман туй.

* * *

Чун дуд аз дили ман ишқи ту сар гирифта,
Ин оташи муҳаббат моро ба бар гирифта.
Ҳамчун гули баҳорӣ бо нозу ханда рафтӣ,
Лабхандаи ту моро пеши назар гирифта.
Чун боми намкашида ашқам фуру бирезад,
Селобаи ғами ту ин бому дар гирифта.
Рафтам, ба кӯҳ гуфтам: – «Омӯз дарси тамкин»,
Дидам, ки ашқи лола кӯҳу камар гирифта.
Дадам чу шохи хушке имдодҷӯ ба сӯят,
Бар қасди ман валекин, дидам, табар гирифта.
Бо ёди мӯи шабгун шабҳо гузаштам аз хоб,
Хуршед ҳам ба ёдат роҳи сахар гирифта.
Дарёи зиндагонӣ ҷорист аз бари мо,
Ҳар чини рӯи дарё роҳи Сафар гирифта.

* * *

Фасли гул мегузарад, лек шаҷар мемонад,
Хусни зебои туам пеши назар мемонад.
Нағмаи мурғи чаман тори диламро бизанад,
Акси он дар дилу дар мағзи чигар мемонад.
Гаҳи тӯфон бишавад баҳр аҷаб ноором,

Лек андар дили ӯ дурру гуҳар мемонад.
Гузарӣ ҳамчу насими сахарӣ аз бари ман,
Ёди он чехраи чун файзи сахар мемонад.
Хусни рӯят наравад ҳамчу ҳино аз кафи даст,
Васфи он баски ба ашъори Сафар мемонад.

* * *

Хоҳам, ки шавам ғаркаи дарёи муҳаббат,
Бошад, ки расам то дили сахрои муҳаббат.
Раҳгумзадаи олами андешаву розам,
Ҳарчанд гузаштам зи ҳами роҳи муҳаббат.
Ҳокистари ғамҳои ҷиғархораи ишқам,
Чун шӯъла шавам кошки пайдои муҳаббат.
Ишқ олами рангину диловезу қашангест,
Ман дилшудаву волаву шайдои муҳаббат.
Ҳар ҷо нигарӣ, ёр, бубинӣ асарашро,
Бошад ҳамаи рӯи замин ҷои муҳаббат.
«Арзандатар аз ишқ ба олам гуҳаре нест»,¹
Дар сачда ниҳам сар ба кафи пой муҳаббат.
Бишнавад зи Сафар ин ғазали меҳру вафоро,
Бошад, ки бубинӣ сару савдои муҳаббат.

* * *

Ман зи ҳусни туву афсонаи худ метарсам,
Аз дили саркашу девонаи худ метарсам.
Гар ду рӯзем дар ин базми ҷаҳон бодагусор,
Аз хумори маю паймонаи худ метарсам.
Ҷоннисорӣ ба раҳи меҳру вафояш кардам,
Лек аз ҳасрати ҷононаи худ метарсам.
Зиндагӣ гоҳ диҳад канду ғае фанд маро,
Аз парешонии ҳар донаи худ метарсам.
Гарчи бо рӯи ҷаҳонест сару савдоям,
Лек аз бесарии хонаи худ метарсам.
Ғулаҷӯи ҳавас аз дасти ман осон нашикаст,
Ман зи гурзу табару фонаи худ метарсам.

¹ Аз устод Лоҳутӣ.

Дар сари шохи умед аст кунун лонаи ман,
Аз парӯ гаштани ин лонаи худ метарсам.
Дастӣ меҳре нанавозад сари саҳти ту агар,
Сафар, аз ҳам-ҳами ҳар шонаи худ метарсам.

* * *

Ишқат, эй сабзина, обам кардааст,
Доғи ғамҳоят кабобам кардааст.
Оташи меҳру вафоят, эй хушо,
Ҳамнишини офтобам кардааст.
Љилваҳои чеҳраи ҷонпарварат
Пойбанди изтиробам кардааст.
Дар тариқи худфурӯзӣ меҳри ту
Дар набарду инқилобам кардааст.
Қиссаи меҳрат навиштам солҳо,
Ишқи ту соҳибкитобам кардааст.
Панчаам буд шона баҳри кокулат,
Тоби зулфонат итобам кардааст.
Шукри ишқат мекунад умре Сафар,
Шоири бедорхобам кардааст.

* * *

Қаламқошо, қадӣ раънота садқа,
Нигоҳи наргиси шаҳлота садқа.
Ту мерақсиву дил дар сина рақсад,
Адову нозу истигнота садқа.
Шукуфон бигзарӣ мисли баҳорон,
Сари сабзу руҳи зебота садқа.
Ҷаканпӯши базебу анбаринмӯ,
Гулафшон ҳусни меҳрафзота садқа.
Зи ишқат гаштаам монанди Маҷнун,
Муҳаббатҳои ҷун Лайлота садқа.
Сафар бо сӯзу ғам васфи ту созад,
Биё, бишнава, ки сар то пота садқа.

* * *

Кардаам дар ҳарами сина ниҳон ёдатро,
Тарҳи он чехраву он ҳусни худододатро.
Сӯзи ишқи ту бурун аз дили зорам наравад,
Охир афсона кунам қомати шамшодатро.
То кай аз пушти ҳавову ҳавасат метозӣ,
Як дам андеша намо хонаи ободатро.
Накушӣ аждари ин нафси балохор агар,
Меҳӯрад оқибат ӯ решаву бунёдатро.
Пой аз роҳи хато каш, ки яқинан рӯзе
Ба алам ёд кунӣ ҳар нафаси шодатро.
Зиндагӣ шӯру шару чӯшу талотум хоҳад,
Бахш оҳанги наве нолаву фарёдатро.
Хок дар дидаи ғамбори ту, эй шомӣ фирок,
Муддате шуд, ки кашидам аламу додатро.
Бофта бар руҳи ту тӯри ҷабин чевари вақт,
Хонам аз ҳар хати рӯ зораву имдодатро.

* * *

Тифл рӯзе марди комил мешавад,
Аз муҳаббат бахт ҳосил мешавад.
Дар ҳаму печи ҷаҳони даргузар
Дил ба ҳусни ёр моил мешавад.
Ҳар кучо доништа рози дил бигӯ,
Ҳарфи ночно заҳри қотил мешавад.
Ҳар кӣ берун рафт аз панди падар,
Худсару худхоҳу ғофил мешавад.
Он ки ҷӯяд дурӣ аз бунёди худ,
Ҳамчу селоварди соҳил мешавад.
Ҳар ки рӯ гардонад аз устои хеш,
Бемуҳобо, кӯру ҷоҳил мешавад.
Чехрахандон бош ҳамчун офтоб,
Чехра худ оинаи дил мешавад.
Дар тариқи ошноӣ, эй Сафар,
Бевафо охир ки қоил мешавад.

* * *

Соли наву иқболи нав, эй ёр, муборак,
Бахту фараҳу шодии дидор муборак.
Мастона бирақсему бихандему бихонем,
Иқболи ба ҳар хона падидор муборак.
Бо соли куҳан рафт ғаму кулфату андӯх,
Ҳангомаи ин давлати бедор муборак.
Шуд чилвағаҳи аҳли назар қомати зебо,
Бо сози найу замзамаи тор муборак.
Рақсидани гулдухтари зебои чаканпӯш
Чун Зӯҳраи рахшони шаби тор муборак.
Бар дафтари эҷоди Сафар як назаре кун,
Байту ғазалу чилваи ашъор муборак!

* * *

Тахту бахту шаъну шони ман туй,
Ному нангу қисму қони ман туй.
Шаҳри Кӯлоби азизу нозанин,
Шаҳкитоби бостони ман туй.
Шукри обу боду ҳокат мекунам,
Осмону остони ман туй.
Меҳри ту аз дил намегардад бурун,
Сархати шеъри равони ман туй.
Чун Эмоми Аскарӣ пирӣ, вале
Маскани ишқи ҷавони ман туй.
Ҷовидонӣ ҳамчунон кӯҳи намак,
Файзи хону таъми нони ман туй.
Бе хасу хори ту хорӣ мекашам,
Худ бихишти ҷовидони ман туй.
Васфи ҳокат мекунам то зиндаам,
Баски рӯзе хокдони ман туй.

* * *

«Сина молмоли дар аст», эй Худо,
Дил ҳазину зору сард аст, эй Худо.
Гулфишони умр бигзашт, эй дарег,
Тиранмоҳу ранги зард аст, эй Худо.

Нобарориҳо бароре дошта,
 Ин замин майдони нард аст, эй Худо.
 Оламеро сайр месозад ниғаҳ,
 Чашм очиз пеши гард аст, эй Худо.
 Мераванд осон сабукборони даҳр,
 Борашон сарбори мард аст, эй Худо.
 Ризқ осон кай ба каф ояд, Сафар,
 Зиндагонӣ худ набард аст, эй Худо.

* * *

Бо маҳалбозии худ омада бар ҳоли низор,
 Бас дигар шӯру мағал, ки шуда дил решу фиғор.
 Тири андӯху алам аз чигари хора гузашт,
 Тоҷик аз беҳирадӣ тоҷики худ кард шикор.
 Бас чавонон шуда қурбони сиёсатбозон,
 Бахтбаргашта арӯсон бари рӯ ашки қатор.
 Он қадар аз ғами бемеҳрии худ сӯхтаем,
 Гарди роҳем чу хокистари сӯзони сигор.
 Дар замини дили мо тухми адоват киштанд,
 Эй Худо, бош ниғаҳдор аз ин чуфт сипор.
 Чашмтангон ҳама ҷо дар пайи бадбахтии мо,
 Тӯри сад макр бибофанд пайи қасду ниқор.
 Шояд, эй тоҷики ҳайратзада, бар худ ой,
 В-арна фардои ту торик шавад чун шаби тор.
 Ин қадар сӯзу аламҳои ту аз чист, Сафар,
 Ҷаҳд бинмо пайи сарсабзии ин кӯхнадиёр.

* * *

Гулфишони зиндагию навбахоронро чӣ шуд?
 Олами шодиву айши рӯзгоронро чӣ шуд?
 Нағмаи булбул чаманҳоро ба шӯр оварда буд,
 Булбулони нағмасанҷи шохсоронро чӣ шуд?
 Рехтӣ борони раҳмат як замоне бедареғ,
 Нарм-нармак нағмаҳои резаборонро чӣ шуд?
 Бар камондорон рамузи зиндагӣ осон шудаст,
 Байни бефазлон қаламкашҳои ҳайронро чӣ шуд?

Як замоне меҳрубонӣ буду қадри дӯстӣ,
Меҳрубониҳо кучо рафтанд, ёронро чӣ шуд?
Меҳӯрад захробаи ғам ҳар кучо аҳли сухан,
Кас намекурсад ғамину дилфигоронро чӣ шуд?
Ҳамраҳон рафтанд охир сабр то кай, эй Сафар,
Бош дар роҳи сафар, чашминтизоронро чӣ шуд?

* * *

Ёр омад, беқарорам карду рафт,
Мушти гил будам, шарорам карду рафт.
Аз ғамаш ранги хазоне доштам,
Сабзаи фасли баҳорам карду рафт.
Хостам, ки бевафо хонам варо,
Нози ширине нисорам карду рафт.
Бо сари зулфони мушкосои худ,
Моили шабҳои торам карду рафт.
Мисли моҳе дар ҳаёлам шом хӯрд,
Бин чӣ сон шабзиндадорам карду рафт.
Баски дар каф дошт гулҳои чаман,
Ошиқи ҳусни диёрам карду рафт.

* * *

Осудадилам умре ман дар бари Сарчашма,
Дилро бибарад ҳар дам гулдухтари Сарчашма.
Дар панҷаи кӯҳистон тобад чу гули хандон,
Наззора кунам умре бому дари Сарчашма
Ҳар чашмаи ҷӯшонаш дилро ба хурӯш орад,
Сармасти тараб гардам аз соғари Сарчашма.
Чун кокули анбарбӯ ҷорӣ шуда оби ҷӯ,
Афсонаи нав дорад афсунгари Сарчашма.
Ҳар деҳа пайи деҳа, ҳар пушта пайи пушта,
Меҳре ба дил ангезад шӯру шари Сарчашма.
Дехқони баораш хуш, саргармии кораш хуш,
Сар мефиганам умре андар бари Сарчашма.

* * *

Алами мардуми Кӯлоб маро об кунад,
Ҳавзи чашмони пур аз об маро об кунад.
Он қадар хуни ҷигар аз ғами мардум шудаам,
Дидани санги ҷигартоб маро об кунад.
Пуштаҳо пур шуда аз ғӯри ҷавонмардонаш,
Ғурамарғони дар он хоб маро об кунад.
Рӯди ғам аз дили ошуфтаи мардум бигузашт,
Соҳили ғашта зи селоб маро об кунад.
Он қадар санги ҷафо бар сари сахташ омад,
Рӯди хушкидаи сангоб маро об кунад.
Бармаҳал бар тани худ куртаи ғам поракунон,
Навҳаи дилбари бетоб маро об кунад.
Ғашта аз дидаи ман хоб фирорӣ кайҳо,
Ҳасрати дидаи беҳоб маро об кунад.
Аз чӣ рӯ, эй Сафар, осуда нахобӣ шабҳо?
Қисмати кирмаки шабтоб маро об кунад.

* * *

Дар ҷабину чеҳраам ожангу чин афтодааст,
Сураи ошуфтаҳолӣ бар ҷабин афтодааст.
Рӯзи худро мебарад ҳар кӣ зи пушти пешае,
Зиндагонӣ бо маоши тоқа қин афтодааст.
Меҳрубониҳои қисмат шуд насиби дигарон,
Аз Сулаймони замон нақши нигин афтодааст.
Умри худро сарфи некӣ мекунам дар зиндагӣ,
Бадхисолонро умеди охирин афтодааст.
Ба дуои неки устодон агар комил шудем,
Худфурӯзонро кунун ҳоли ғамин афтодааст.
Эй Худоё, дастгирам шав, ки дар роҳи ҳавас
Шаҳсавори орзу аз рӯи зин афтодааст.
Рози дилро, эй Сафар, бо кӣ бигӯям баъд аз ин,
Ихтилофе дар миёни аҳли дин афтодааст.

* * *

Кинаҳо аз синаҳо берун кунед,
Дӯстиро парчами гардун кунед.
Зиндагӣ то поку зеботар шавад,
Хешро чун мисраи мавзун кунед.
Сӯхтан дар ошиқӣ бошад савоб,
Андар ин раҳ кори сад Мачнун кунед.
Чашми шаҳло мебарад ғамҳои дил,
Чашмаи меҳру вафо Ҷайхун кунед.
Дар тариқи илму донишпарварӣ
Азми кохи илми Афлотун кунед.
Шоирӣ хун хӯрдани дил гар бувад,
Эй паривашҳо, диламро хун кунед.
Бе Ватан ранге надорад зиндагӣ,
Шӯҳрати халку Ватан афзун кунед.

* * *

Ранҷу озори зиндагӣ гузарад,
Ин шаби тори зиндагӣ гузарад.
Дидаи эътибори худ бидуш,
Чашми бедори зиндагӣ гузарад.
Хуни дил барабас маҳур охир
Лолаву хори зиндагӣ гузарад.
Ҳар ки омад, яқин, равад рӯзе,
Шоҳаву бори зиндагӣ гузарад.
Накунад он ки шукри неъматӣ умр,
Оқибат зори зиндагӣ гузарад.
Бо матои ҷаҳон ҷӣ менозӣ,
Рӯди саршори зиндагӣ гузарад.
Тахти Ковусу ҷоми Ҷам ҷу бирафт,
Пас ҳама кори зиндагӣ гузарад.
Ташнаи зиндагӣ, яқин, рӯзе
Сафар аз дори зиндагӣ гузарад.

* * *

Ин ҷаҳон косаи давреву ҳама даргузарем,
 Зери ин кӯхнасаро ташнаи хунинчигарем.
 Кай бувад як дами осудагӣ охир моро,
 Ҳама бо валвалаву шӯру шарар мегузарем.
 Ҳиммати мӯр баланд аст гаҳ аз Ҳотами Тай,
 Мисли Қорун зи чӣ бар моли ҷаҳон менигарем!?
 Офтоби карами мо паси абр аст ниҳон,
 Худ ба оташкадаи кинаву шӯру шарарем.
 Мисли дарёи равон мегузарад умри азиз,
 Ташнакомему чу як шӯълаи субҳи саҳарем.
 Сафар, аз рафтани ин умри ду-серӯза манол,
 Ки дар ин бодияи умр ҳама дар сафарем.

* * *

Чашми дил бикшо, ки чашми сар фиребат медиҳад,
 Ҷилваи дунёи дунпарвар фиребат медиҳад.
 Ҳеҷ медонӣ, ки чархи даҳр бо Қорун чӣ кард?
 Дилкашолоиҳо ба молу зар фиребат медиҳад.
 Мурғи қисматро агар фарзанд бошад болу пар,
 Лаҳзаи парвоз болу пар фиребат медиҳад.
 Сад ҳазорон Юсуфи худро ба гургон додаем,
 Мушкил ояд зиндагӣ, додар фиребат медиҳад.
 Ҳеҷ гоҳе ғарра бо қасру ҷалоли худ машав,
 3-он ки қасру сақфу бому дар фиребат медиҳад.
 Зиндагӣ бошад мисоли гардиши паймонае,
 Окибат ин бодаву соғар фиребат медиҳад.
 Эй Сафар, умре нақӯхоху нақӯандеш бош,
 Дар набарди зиндагӣ довар фиребат медиҳад.

* * *

Сачдаи гул дидаам дар пеши хор,
 Сардрӯиҳо ба гармои баҳор.
 Доғҳо рӯида дар саҳрои дил,
 Синаам сурхида мисли лолазор.
 Мекушад моро агар, дил мекушад,
 Ҳамчу барқе бо дурахши шӯълабор.

Ку дигар ҳамдарду ҳампаймонае?
То барад аз синаам гарду губор.
Рӯзи шодӣ ҳар кӣ ғамхорат шавад,
Рӯзи ғам ғам меҳӯрад хешу табор.
Нахли боровар диҳад охир самар,
Кай бигирӣ мева аз шохи чанор?
Одамӣ чун даргузашт аз ин ҷаҳон,
Токосо кай бисабзад навбаҳор?
Чун ду-се рӯзӣ дар ин дунё, Сафар,
Шукр кун бо додаи Парвардигор.

* * *

Аз бахти шӯр мӯи сарам шӯразор шуд,
3-уммедҳои мурда дилам чун мазор шуд.
Гуфтам, ки бахт медиҳадам чехраи гулаш,
Дар навбаҳори умри ҷавонам чу хор шуд.
Сад нола аз ҳарими дилам мешавад бадар,
Вақте ки ҳарду наргиси масташ хумор шуд.
Онро, ки бахти нек нагардад насиб агар,
Парво чӣ мекунад, ки хазону баҳор шуд.
Нашнохт қадри модари пираш ҳар он касе,
Чун пир шуд, яқин, ки худааш хору зор шуд.
Рӯзе агар зи гунбади даввор бигзарам,
Шодам, ки шеър бар ту зи ман ёдгор шуд.

* * *

Кай ту донӣ аламу сӯзи дили шайдоям,
Ба гумонат, ки ҳамон беғаму бепарвоям.
Тору пуди ғаму шодӣ бувад ин ҳастии мо,
Андар ин бодия чандест, ки раҳпаймоям.
Ҷои ту хонаи дил, хонаи чашмони ман аст,
Ҳайф дар водии меҳри ту набошад ҷоям.
Окибат мешиканад ҳалқаи занҷири ситам,
Лек занҷири ҷафои ту бувад дар поям.
Пеши чашмам ҳама дам чун маҳи рахшон тобӣ,
Дар нигоҳи ту вале ахтари нопадоям.

Туй сармасти ҳамин соати умри гузарон,
Мани дилдода ба ёди ҳаваси фардоям.
Захмаи тори диламро бувад оҳанги вафо,
Бо ту, эй ишқу вафо, тоҷи сари дунёям.

* * *

Гар надорӣ ҳиммати мардона, номардӣ макун,
Оташе дар дил надорӣ, майли дилсардӣ макун.
Бо ғаме рӯзе биёбӣ ҳамдилу ҳамрози хеш,
Дар раҳи мақсуд асло азми бедардӣ макун.
Печутоби зиндагӣ сад печутобат гар диҳад,
То наёяд тирамоҳат, ҳеҷ рӯзардӣ макун.
Мушт мегарданд дар ҳамбастагӣ ангуштҳо,
Бо сари танхот ҳаргиз даъвии фардӣ макун.
Тундбоде бар сарат ояд агар, ғамгин машав,
Кӯҳ бошу пеши боди зиндагӣ гардӣ макун.
Бошад ин гулхандаи дунё зи нури офтоб,
Нурпарвардӣ бикуну сояпарвардӣ макун.

* * *

Дар чаҳони орзу афсонаҳо дорам ҳанӯз
Бас хуморе дар лаби паймонаҳо дорам ҳанӯз.
Гарчи паймудам раҳи умри чавонӣ бо ҳавас,
Зулфи мушкини суханро шонаҳо дорам ҳанӯз.
Чидоам гул аз лаби нӯшини нозукталъатон,
Бӯсаҳое дар лаби чононаҳо дорам ҳанӯз.
Солҳо шуд мекашам бар дӯши худ бори сухан,
Дар суханободи дил вайронаҳо дорам ҳанӯз.
Мазраи деҳқон баҳорон киштгардон мешавад,
Дар замири киштаи дил донаҳо дорам ҳанӯз.
Дӯшборам гарчи шуд ранҷу азоби зиндагӣ,
Бо дили ғамхорае шукронаҳо дорам ҳанӯз.
Мӯи ман аз гарди роҳи зиндагонӣ шуд сафед,
Дар сари шоҳи ҳавасҳо лонаҳо дорам ҳанӯз.
Гарчи дар роҳи сафар шуд умри ту охир, Сафар,
Шукр, аз хишти муҳаббат хонаҳо дорам ҳанӯз.

* * *

Бахти хандону шукуфонӣ маро,
Худ чаҳони ишқу армонӣ маро.
Хӯрда будам як замон заҳри ғамат,
Ин замон позаҳру дармонӣ маро.
Дар дилам заҳми ҷафоҳои ту буд,
Лек ҳоло роҳати ҷонӣ маро.
Шамъосо дар ғамат месӯхтам,
Эй хушо, хуршеди тобонӣ маро.
Дӯш ҳарфам бар ту буд бегонае,
Ин замон ту хуб медонӣ маро.
Хори озорат ба ҷонам мехалид,
Дигар ин дам бахти хандонӣ маро.
Ман наҷӯям ахтаристони баланд,
Ахтари иқболи рахшонӣ маро.

* * *

Он парирӯ гоҳ-гоҳе ки суроғам мекунад,
Бо садои дилнавози хеш доғам мекунад.
Чун гули Наврӯз пайки навбахорон дар бағал,
Накҳати гулҳои хушбӯ бар димоғам мекунад.
Бурда бо дилбозияш дилрову нозад бо фараҳ,
Заҳр дар комам ҳама айшу фароғам мекунад.
Нахли меҳраш дар замини синаам парвардаам,
Ў ҳазар аз чидани гулҳои боғам мекунад.
Шаҳди дунё бод бар комаш, ки он номехрубон
Шарбати доғу аламҳо бар аёғам мекунад.
Сӯхтам дар роҳи васлу дидани рухсорааш,
Оқибат хомӯш монанди чароғам мекунад.

* * *

Зиндагӣ бо ғаму бо шодии худ хуш бошад,
Гулшани даҳр ба ободии худ хуш бошад.
Ман зи ҳар пар-пари мурғи қафасӣ бишнидам:
Боли парвоз ба озодии худ хуш бошад.
Сайри гулшан чу равӣ, хору гул он ҷо бинӣ,
Ғунча бо хандаву бедодии худ хуш бошад.

Ҳаваси рӯи ту аз гулшани ёдам наравад,
 Ҳар кӣ бо маснади эҷодии худ хуш бошад.
 Сӯхтан дар раҳи дидор набошад осон,
 Ошиқ он аст зи Фарҳодии худ хуш бошад.
 Гар фалак бо маҳу бо ахтари худ менозад,
 Тоҷикистон ба талу водии худ хуш бошад.

* * *

Гӯшаи чашме, ки ба мо мекунӣ,
 Дарди дусадсола даво мекунӣ.
 Мамлакати ишқи худододаро
 Пур зи шару шӯру наво мекунӣ.
 Сад гираҳи мушкили дил во шавад,
 Во дамаке банди қабо мекунӣ.
 Эй, ки зи ғамҳои туам дилҳазин,
 То ба кучо чуну чаро мекунӣ?
 Шоми ғамолуди сияҳрӯ гузашт,
 Ханда аҷаб субҳнамо мекунӣ.
 Доғи дили хастаи моро мапурс,
 Шӯр чу дар сина бапо мекунӣ.
 Нест вафодортаре аз Сафар,
 Ёр, чаро нозу адо мекунӣ?

* * *

Манзари дидаи ман сӯи ту боз аст ҳанӯз
 Бо ту моро ҳаваси розу ниёз аст ҳанӯз.
 Пеши ту сад варақи дафтари дил бикшодам,
 Дар ниҳонхона вале олами роз аст ҳанӯз.
 Духтари бахт нашуд ҳеҷ насибам нафасе,
 Ин паричеҳра саропо ҳама ноз аст ҳанӯз.
 Ба сари зулфи қачаш дил ба гарав бинҳодам,
 Дастӣ Маҳмуд сари зулфи Аёз аст ҳанӯз.
 Гарчи дар ишқ гузашт аз сари мо ношукрӣ,
 Шукр, он дилбари мо банданавоз аст ҳанӯз.

Гарди пирӣ ба сару рӯву ба мижгон бинишаст,
Мутриби шавқ вале панча ба соз аст ҳанӯз.
Аз хаму печи раҳи умр бияндеш, Сафар,
Ки раҳи манзили уммед дароз аст ҳанӯз.

* * *

Сармасти дунёи ҳавас он ҷо туву ин ҷо манам,
Дар гулхане монанди хас он ҷо туву ин ҷо манам.
Монанди мургони чаман дил мезанад фарёдҳо,
Як ошиқи фарёдрас он ҷо туву ин ҷо манам.
Камчуръатию шарми мо бошад фақат озарми мо,
Гӯё ки дар кунчи қафас он ҷо туву ин ҷо манам.
Он сон ки меҳоҳам туро, шояд ки меҳоҳӣ маро,
Ҳамсозу сӯзу ҳамнафас он ҷо туву ин ҷо манам.
Шармида мегӯӣ сухан, шармида гӯям рози дил,
Гӯё дар ин дунё ду кас— он ҷо туву ин ҷо манам.

* * *

Аз рӯи ҳамчу моҳе шукрона мекунам ман,
Аз оташи нигоҳе шукрона мекунам ман.
Хандида мезанад ҳарф бар ҳоли зори ошиқ,
Дар ҳолати табоҳе шукрона мекунам ман.
Ӯ кисту кучоист, гарчи надонамаш, лек
Дар дил гирифта ҷое, шукрона мекунам ман.
Аз боғи қомати ӯ нахле ба ҷон бихоҳам,
Аз ишқи бепаноҳе шукрона мекунам ман.
Ӯ саркаш асту мағрур, аз кори хеш масрур,
Пурсад маро ҷу гоҳе, шукрона мекунам ман.
Бигрифтаам раҳи дил, то дил ба каф биёрам,
Бошад ба ҳар кӣ роҳе, шукрона мекунам ман.
Гарчи маро азизӣ чун ҷону дил ба сина,
Пеши туам ҷу коҳе, шукрона мекунам ман.

* * *

Хаёли рӯи ту аз ёди ман нахоҳад рафт,
 Тазарви ишқ зи тарфи чаман нахоҳад рафт.
 Чароҳате, ки зи ишқи ту дар дилам боқист,
 Зи рафти зиндагӣ сӯзаш зи тан нахоҳад рафт.
 Ба боғи зиндагӣ сад гулшани шукуфон аст,
 Дили ман аз пайи сарву суман нахоҳад рафт.
 Чунон ба ишқ шудам байни мардумон шӯҳра,
 Ки ин фасона зи ҳар анҷуман нахоҳад рафт.
 Агарчи бигзарам аз дори зиндагӣ рӯзе,
 Навои дилкаши ман аз Ватан нахоҳад рафт.

* * *

Эй сабукборон, кучо донед ҳоли зори мо,
 Мекашад бори аламҳо қомати афғори мо.
 Худфурӯзӣ карда шабҳои дарозе ҳамчу шамъ,
 То писанди аҳли дил гардад яке ашъори мо.
 Ҳар қадар, ки гирд мегардем даври хештан,
 Дуртар дар дида метобад хати парғори мо.
 Эй ки чӯён зару молӣ, бирав бо роҳи худ,
 Чуз матои меҳр набвад андар ин бозори мо.
 Қасдамон бошад накӯкорию меҳри ҷовидон,
 Хуш наёяд хуфтагонро дидаи бедори мо.
 Эй ки меҳохӣ ту озори дили мо, бегумон,
 Мешавӣ андар талоши зиндагонӣ зори мо.

* * *

Магар аз ҳоли дили зор хабар дорӣ? Не.
 Ё ба сӯям зи сари меҳр назар дорӣ? Не.
 Шаби зулмони хичрони ту бо ғам бигузашт,
 Зи пайи шом магар субҳи сахар дорӣ? Не.
 Гули кӯҳӣ ту зи ман металабӣ, ёр, вале
 Худ бигӯ майл бад-ин кӯҳу камар дорӣ? Не.
 Хонаат то ба сахаргоҳ бувад нурфишон,
 Сӯзиши ҷони маро пеши назар дорӣ? Не.
 Навҷавонӣ чу баҳоре гузарад аз сари мо,
 Майли нодидани ин фасли гузар дорӣ? Не.

ДИЛПОРАҲО

РУБОИЁТ

Эй дилбари нозанину озодаи ман,
Сарчӯи муҳаббати ту буд чодаи ман.
Ҳайфо, чӣ кунам ба ишва гуфтӣ, ки: «Бирав
Шоирбачаи ҳаёлии содаи ман».

Ҳайфо, ки чавонӣ чу баҳоре гузарад,
Наврӯзи дилам ба гулшуморӣ гузарад.
Монанди дурахши барқи айёми баҳор
Ин умр ба сурати шароре гузарад.

Шояд, хабарат ҳаст муштоқии ман,
Эй дилбари нозанини қишлоқии ман?!
Номи ту ба сафҳаи дилам сабт шуда,
Нақши пайи сӯзани ту дар тоқии ман.

Даври фараҳу шабоби умрам бигузашт,
Аввалсухани китоби умрам бигузашт.
Бо ҳамҳамаву қаҳқаҳаю валвалаҳо
Паймонакаши шароби умрам бигузашт.

Як рӯз дилам барои ту сӯхта буд,
Оташ ба танӯри сина афрӯхта буд.
Дар бўсағаи рӯи ту бо шӯру ҳавас
Ҳарфу сабақи ошиқӣ омӯхта буд.

Ҳоло, ки ману ту навҷавонем, биё,
Чун шоҳаи нахли ормонем, биё.
Як рӯз аҷал зи мо шавад домангир,
То қасди аҷалро биситонем, биё.

Бо ёди ту мурғи хоб аз дида бирафт,
Оҳуи дили хароб нолида бирафт.
Зебосанами умр ба бозӣ-бозӣ,
Аз шохи гули ҷавониям чида бирафт.

Дасти алами ту бар дилам панча занад,
Рӯди ғами ту ба соҳилам панча занад.
Боди ҳавасу фироқу навмедию ту
Ҳар ҷо ки равам, ба манзилам панча занад.

Бас тирашаби фасли тамуз охир шуд,
Бас олами дарду доғу сӯз охир шуд.
Як умри дароз интизорат будам,
Навбат ки ба мо расид, рӯз охир шуд.

Дар дафтари ту номаи ман мемонад,
Ашки алами хомаи ман мемонад.
Хайфо, ки ту қадри дил нахоҳӣ донист,
Доғи ту ба дилномаи ман мемонад.

Рафтию хаёли ту нарафт аз дили ман,
Хуршеди ҷамоли ту нарафт аз дили ман.
Дар мӯи сарам сафедӣ афтод, вале
Армони висоли ту нарафт аз дили ман.

Дарё ба шитоб аз дарам мегузарад,
Акси ту бувад, к-аз назарам мегузарад.
Ҳар гаҳ, ки зи мавҷи кокулат ёд орам,
Сад мавҷи хаёл аз сарам мегузарад.

Сад қисса кунам ҳасрати ғамҳои ту ро,
Бар дида ниҳам хоки қадамҳои ту ро.
Дар ишқи ту мурда-мурда, охир бубарам
То хоки лаҳад доғу аламҳои ту ро.

Чашмам, ки ба чоки синаи гул афтод,
Сад рахна ба девори таҳаммул афтод.
Гуфтам, ки лабам ниҳам ба гулбарги тараш,
Оташ ба дили хастаи булбул афтод.

Як рӯз ту аз пойи равон мемонӣ,
Аз файзи гулу умри ҷавон мемонӣ.
Ин нукта шунидаам замоне зи падар:
«Аз хеш чу монӣ, аз ҷаҳон мемонӣ».

Дар боми фалак ғунчаи ахтар нашукуфт,
Як ҷуръаи май ба даври соғар нашукуфт.
Аз ҳаҷри ту бедор нишастам то рӯз
Доғи дили ман ба рӯи дафтар нашукуфт.

Лабханди ту хандаи баҳорам бодо,
Рӯи ту гуле зи лолазорам бодо.
Санге, ки будӣ шоҳиди рози дили мо,
Баъди сари ман лавҳи мазорам бодо.

Андӯху аламрасидаам дар ишқат,
Заҳробаи ғам чашидаам дар ишқат.
То зулфи сухан ба ёди ту шона занам,
Сад бори қалам кашидаам дар ишқат.

Дарёи равон ғазалсаро мегузарад,
Оғаҳ зи ҷунуни дили мо мегузарад.
Ҳарчанд ҳамӯшем чу санги соҳил,
Сад рӯди дамон аз дили мо мегузарад.

Аз роҳату хоби худ гузаштам бахшат,
Аз ҷому шароби худ гузаштам бахшат.
Сад доғу алам кашидаам боиси ту,
Аз ҷони хароби худ гузаштам бахшат.

Рухсори ту чун лолаи айни саҳар аст,
Ёди руҳи ту ҳамеша пеши назар аст.
Аз бодаи васли хеш сармастам соз,
Зеро, ки баҳори ошиқӣ даргузар аст.

Аз ишқи ту мисли лола доғам, эй гул,
Оташбасаре мисли чароғам, эй гул.
Чун боди баҳор меравӣ кӯи ба кӯ,
Аммо накуни гузар зи боғам, эй гул.

Ҳичрони ту сад ғуссаву оҳам дода,
Ду чашми ҳамеша сӯи роҳам дода.
Бо ин ҳама пиронасариҳо ишқат,
Дар хонаи хеш сарпаноҳам дода.

Дар сар ҳаваси рӯи ту дорам имшаб,
Майли ҳами абрӯи ту дорам имшаб.
Як умр тавофи Каъба созад мардум,
Ман сачда бари кӯи ту дорам имшаб.

Дардо, ки гули баҳори ман зард шуда,
Пажмурда зи гарди ҳасрату дард шуда.
Кошонаи дил кӯи фараҳмандон буд,
Ин лаҳза зи ҳаҷри дӯстон сард шуда.

Дар чашми замона чун ҳубобем, дарег,
Дилсӯхтаву синакабобем, дарег.
Ин қадр саманди зиндагӣ тез равад,
К-айёми гузаштаро наёбем, дарег.

Бе ёвару ғамхор ба чое нарасем,
Бе заҳмати бисёр ба чое нарасем.
Ҳоло, ки равонаем бар кӯи мурод,
Бе пиру мададгор ба чое нарасем.

Ҳангомаи накҳати баҳор аст имшаб,
Дил масти висолу ҳусни ёр аст имшаб.
Аз шарму ҳаёву бўсаи лабсӯзам
Рухсораи ёр лолазор аст имшаб.

Сӯзи ғами ишқи ту зи ҷонам наравад,
Маҳтоби умед аз осмонам наравад.
Имрӯз ҳама фасл зимистон бошад,
Гармии лабонат аз лабонам наравад.

Дар оташи ғам дили фиғорам сӯзад,
Дар роҳи ту чашми интизорам сӯзад.
Бе чехраи ҳамчу лолаи наврӯзат
Гулҳои умеди навбаҳорам сӯзад.

Бе ту алами маро набошад охир,
Фарёду ғами маро набошад охир.
Он кадр ба ишқи хеш кардӣ обам,
Ашки қалами маро набошад охир.

Имрӯз, ки абри даргузар гирён аст,
Ҳар шохаву нахли гулбасар гирён аст.
Шуд ваъдаи дидору наёмад ёрам,
Аз ғусса дилу ҷону чигар гирён аст.

Як рӯз یتиму бенаво мард шавад,
Як рӯз даво маро ҳама дард шавад.
Эй он, ки ба ҳусни хештан менозӣ,
Як рӯз гули рӯи ту ҳам зард шавад.

Дардову ғамо, кабоб гаштам бе ту,
Побастаи сад азоб гаштам бе ту.
Дар дору мадори зиндагонӣ охир
Гумкарда сари ҳисоб гаштам бе ту.

Эй моҳ, туй боиси худсӯзии ман,
Эй оҳ, туй насибаву рӯзии ман.
Дар тирараҳи замони ноосуда,
Эй шеър, туй шамъи худафрӯзии ман.

Бас тоҷварони даҳр бетоҷ шуданд,
Ҳотамсифатон ҳақиру мӯхтоҷ шуданд.
Бас сафшиканони хӯрда зарби жола
Чун шоҳаи сарҳамидаи қоҷ шуданд.

Аз дарду ғами замона доғам имрӯз,
Чун лавҳи хазондидаи боғам имрӯз.
Шуд зиндагӣ аз кӯрдилон тирақобо,
Оташбачигар мисли чароғам имрӯз.

Дар мулки вафо тухми чафо афтода,
Оташ ба қаламрави ризо афтода.
Овораи сад мулки чаҳон гардиданд,
Гӯё, ки ба сар санги қазо афтода.

Дар кишвари хештан ҳама ғамзадаем,
Афсурдадилу ҳақиру мотамзадаем.
Аз дасти бародарони худ доғ шуда,
Бо қалби ҳазину дидаи намзадаем.

Аз ҷаҳли худ овораву музтар гаштем,
Эй додари чон, ба хуни ҳам тар гаштем.
Рӯ ҷониби ҳамдигар гирифта сангар,
Саргаштатаре зи рӯзи маҳшар гаштем.

Пироҳани заъфарон ба бар боғ гирифт,
Шодӣ бигузашту ҷои он доғ гирифт.
Булбул ба ҳазор нағма мезад ҷаҳ-ҷаҳ,
Бинмуд фирору ҷои он зоғ гирифт.

Ҳаргиз талаби давлату сармоя макун,
Дил шефтаи даҳри фурӯмоя макун.
Сарсабзии нахли умр дурӯза бувад,
То битвонӣ така ба ҳар соя макун.

Ин кӯҳнасаро зи хуни мо тар гашта,
Сад санги чафо ба пои мо чар гашта.
Аз ҳасм бақои дӯстӣ чашм мадор,
Ҳарчанд, ки ҳасми мо бародар гашта.

Имрӯз ба дил ҳавои рухсори ту ҳаст,
Майли чамани шукуфтарухсори ту ҳаст.
Рӯ тофта буд агарчи дӯш аз бари ту,
Имрӯз биё, бубин, ки дил зори ту ҳаст.

Ин абри баҳор як аламвор гузашт,
Озурдадилу ҳазину ғамдор гузашт.
Бар ёд баҳори рафтаи умр омад,
Аз ҷону дилам неши қаламхор гузашт.

Рӯзи сафари ту рӯзи боронӣ буд,
Сӯзи дилу ашки дида арзонӣ буд.
Бо рафтани ту ҷону дил аз тан мерафт,
Рухсори туро дами гулафшонӣ буд.

Чашмони ту обию нигоҳи ту хуш аст,
Дуздида нигоҳи гоҳ-гоҳи ту хуш аст.
Ҳар гаҳ, ки зи пеши дидаам мегузарӣ,
Оҳанги хиромидани роҳи ту хуш аст.

Баъди ману ту чаҳон дигар хоҳад шуд,
Шабҳои сияҳ боз сахар хоҳад шуд.
Нахли ғами ишқи ту ба ногаҳ рӯзе
Аз хоки мазори ман бадар хоҳад шуд.

Аз пардакашиҳои қамар метарсам,
Аз тирасариҳои саҳар метарсам.
Сарсабзии киштаҳо дилам бурда, вале
Аз абри сиёҳи даргузар метарсам.

Ҷонона биё, айна саҳар мегузарад,
Айёми шубоб беҳабар мегузарад.
Сармасти карашмаи ту бозӣ-бозӣ
Рӯзе зи ҷаҳони дил Сафар мегузарад.

Умре зи пайи вафо давидем, аҷаб,
Аз умр, вале вафо надидем, аҷаб.
Бигашт баҳори зиндагонӣ, аммо
Аз боғи умед гул начидем, аҷаб.

Эй олами бахту лолаи наврӯзам,
Ду чашми ҳавас ба сӯи ту медӯзам.
Ҳарчанд надорӣ заррае меҳру вафо,
Як умри дароз баҳри ту месӯзам.

Дар ҷону дилам шӯру шарор афтода,
Дил дар пайи ёри гулӯзор афтода.
Оҳуи ду чашму хандаатро дида,
Сайёди дилам пайи шикор афтода.

Эй шеър, давоми умри кӯтоҳи манӣ,
Дар ҳар қадаме анису ҳамроҳи манӣ.
Аввалсуханӣ ба базми шодию тараб,
Дар лаҳзаи ғам ту сӯзи ман, охи манӣ.

То дил надихӣ, ба қадри дилбар нарасӣ,
То раҳ набарӣ, ба қадри раҳбар нарасӣ.
Дар шоми фироқ то насӯзӣ чун шамъ,
Бар қадри нигоҳи нозпарвар нарасӣ.

Дар рӯи ту субҳи навбаҳорон бинам,
Дар мӯи ту мавҷи обшорон бинам.
Дар хандаи ту нишони иқболу умед,
Шодию нишоти рӯзгорон бинам.

Дунёи пур аз умеду армон – хоҳар,
Гулгунчаи тарфи боғу бустон – хоҳар.
Сарманзили обод насибат гардад,
Умри ту бувад ҳамеша хандон хоҳар.

Садбаргию сад барги умедат хоҳам,
Покию сафои моҳу шедат хоҳам.
Имрӯз, ки меравӣ ба даргоҳи мурод,
Эй хоҳари чон, бахти сафедат хоҳам.

Мо мардумаки дидаи айёми худем,
Равшангари роҳи тираи шомӣ худем.
Бунёд намуда хаймаи меҳру вафо,
Дар роҳи ҳаёти хеш Хайёми худем.

Бас тоҷварони даҳр бетоҷ шуданд,
Ҳотамсифатон ҳақиру мӯхтоҷ шуданд,
Охир, ки ба саф намонда худ сафшиканон,
Пажмурда ба мисли гули вартоҷ шуданд.

Эй дил, ба ҳавои хандааш ҳайронӣ,
Эй дида, ба роҳи омадаш пазмонӣ.
Эй оҳ, туро фурӯ нишонам то кай?
Эй сабр, бигӯ, кучо ту саргардонӣ?

Эй дӯст, насиб хоҳири шодат бод,
Сарпанчаи иқболи худододат бод.
Ҳар ҷо, ки равам, дилам бувад пазмонат,
Ай кош зи ман ҳам нафасе ёдат бод.

Эй ҳамдами деринаи ман, боз биё,
Хушлаҳчаву бекинаи ман, боз биё.
Рафтию кабоби роҳи ишқат гаштам,
Чун меҳр ту бар синаи ман боз биё.

Дар шоми умеди худ шабахро монам,
Дар ғамкадаҳо мавҷи фарахро монам.
Дар печу хами замони «каҷ дору марез»
Барсангхӯриҳои қадахро монам.

Аз сӯхбати бевафой дурӣ беҳтар,
Аз шодии бебақо сабурӣ беҳтар.
Аз дидани сад фитна зи ҳар қачназар,
Чун Рӯдакии шаҳир кӯрӣ беҳтар.

Дар гулшани умр ғаҳ гулу ғаҳ хорем,
Ғаҳ масти нишотему ғаҳ ғамдорем.
То номи нақӯ зи мо бимонад боқӣ,
Дар мазраи дил дони вафо меқорем.

Ҳар лаҳза ба чашми ман дигар метобӣ,
Покиза чу лолаи саҳар метобӣ.
Ғоҳе ки хиромон биравӣ аз пешам,
Монандаи моҳи даргузар метобӣ.

Чун обаки чашма умри мо даргузар аст,
Чун хандаи барқ як дами пуршарар аст.
Эй кош, ки дарди ишқ ёрат гардад,
Он гуна, ки дар ниҳоди поки Сафар аст.

Наврӯзи ҳаёту гулфишонат гузарад,
Бахту тарабу умри ҷавонат гузарад.
Қоҳидаву дилхуншудаву зору ҳазин
Аз гулшани умр мурғи ҷонат гузарад.

Дилхуншудаду хазину ошуфта манам,
Сад санги чафо дидаву носуфта манам.
Монанди қалам ҳамӯшиям фарёд аст,
Шеъру ғазалу мисраи ногуфта манам.

Сабзинанигори ман чаро дур шудӣ,
Бар тори муҳаббатам ту ночӯр шудӣ?
Дилро ба ҳавас нисори роҳат кардам,
Ҳайфо, ки ба ҳусни хеш мағрур шудӣ.

Аз беҳунарӣ айбу гунаҳ мечӯӣ,
Доғ аз рухи офтобу маҳ мечӯӣ.
Боре нагузаштай зи даргоҳи ҳавас,
Дар ҷодаи зиндагӣ ту раҳ мечӯӣ.

Рӯзе, ки дилам барои ту шайдо шуд,
Сад шӯру шаре ба синаам пайдо шуд.
Аз дур ниҳоли қомататро дида,
Мачнуни нигоҳ ошиқи Лайло шуд.

Рафтию ба сӯзу соз ёдат кардам,
Эй гунчаи тарфи боғ, ёдат кардам.
Бе шамъи рухи ту тирарӯзе гаштам,
Эй шӯълаи шабчароғ, ёдат кардам.

Акси рухи ту кучо равад аз ёдам,
Дар шоми ғамат хастадило ношодам.
Чун рӯд равӣ зи соҳилам бепарво,
Аз доғи чудоият ба сад фарёдам.

Эй моҳ марав, ки тира гардад чашмам,
Камбину ғамину хира гардад чашмам.
Дар баҳри сиришки талху шӯрам охир,
Монандаи як қазира гардад чашмам.

Пеши назарам ба ноз меойй боз,
Бо хандаи дилнавоз меойй боз.
Сархам сари турбати туам зору ҳазин,
Дар ёд чӣ дилнавоз меойй боз.

Шоми аламам саҳар надорад, чӣ кунам?
Оҳи қаламам шарар надорад, чӣ кунам?
Ҳарчанд кабоби роҳи ишқат гаштам,
Ҳайфо, ба дилат асар надорад, чӣ кунам?

Рафтию зи дида хоби нозам бурдӣ,
Аз мулки фараҳ навою созам бурдӣ.
Пеши ту дари дарғаҳи дил во кардам,
Эй бегами ман, олами розам бурдӣ.

Дар субҳи нахусти рамазон рафт падар,
Бишнида даме бонги азон рафт падар.
Дар дида сиришки ҳасрату доғ ба дил,
Рӯ ҷониби мулки ҷовидон рафт падар.

Даргоҳи падар пур аз гули зард шудааст,
Ҷону чигараш нишемани дард шудааст.
Ҳарчанд ки бо меҳр сухан мегӯяд,
Дардо, ки дилаш аз ин ҷаҳон сард шудааст.

Ў рафту дилам нарафт аз пеши дараш,
Пеши назарам печу ҳами пеши бараш.
Ҳамсӯҳбату ҳамнишини шабҳоям шуд,
Ёди хушу афсонаи лабҳои тараш.

Мерафту дилам қатори ӯ раҳ мерафт,
Дар сина зи меҳрубонияш таҳ мерафт.
Сар бар дари остони меҳраш мемонд,
Вақте ки чу маҳ даруни хирғаҳ мерафт.

Лабханди сапеда бар шумо хуш бодо,
Хуршеди дамида бар шумо хуш бодо.
Бо нағмаи булбулону бо накҳати гул
Ин субҳи расида бар шумо хуш бодо.

Дар косаи шири зиндагӣ доғ афтод,
Дар пардаи сирри бандагӣ роғ афтод.
Булбул зи чаман кушод боли парвоз
Дар боғ даме, ки қар-қари зоғ афтод.

Дарёи муҳаббатам талотум дорад,
Сад шӯр чу май дар шиками хум дорад.
Бо чашми ҳавас ба осмонам бинигар,
Дар пардагаҳаш ҳазор анҷум дорад.

Пеши ту дилам арзи садоқат кардаст,
Чашмам ба тамошои ту одат кардаст.
Ду дидаи ман чоӣ қадамҳои туро
Монанди гузаргаҳе зиёрат кардаст.

Бигзор, танат дард набинад, эй дӯст,
Чашми ҳавасат гард набинад, эй дӯст.
Дасти ту, ки дасти мардумон мегирад,
Худ миннати номард набинад, эй дӯст.

Имшаб чӣ шабе, шаби баҳор аст имшаб,
Дил масти висолу ҳусни ёр аст имшаб,
Аз шарму ҳаёву бўсаи лабсӯзам
Рухсораи ёр лолазор аст имшаб.

Бе рӯи ту рӯзи равшанам тор шавад,
Бе нахли қадӣ ту гулшанам хор шавад.
Ин тифлаки нозпарвари армонам
Бе дасти муҳаббати ту бемор шавад.

То накҳати гул зи кӯчабоғам бигузашт,
Хокистари оҳ аз димоғам бигузашт.
То қатраи об бар лабам боз расад
Сад шӯъла зи оташи чароғам бигузашт.

Ғамкушта кунам ёди туро, модари чон,
Як тика ғамат ҳамеша андар бари чон.
Баъди сари ту дигар сарам савдоист,
Бо ин сари савдой ятимам ба ҷаҳон.

Аз ҳаҷри ту дилкабобам, эй очаи чон.
Дар панҷаи сад азобам, эй очаи чон.
Эй кош бубинамат ба серӣ боре,
Як бор биё ба хобам, эй очаи чон.

Чашмам ба хаси лолаи девори падар,
Доғам зи тани хаставу афғори падар.
Чун хоб равам, сиёҳиам панҷа занад.
Шабҳои дарозу чашми бедори падар.

Эй деҳаи ман, аҷаб ту дилкаш шудай,
Аз сабзаю себарга мунаққаш шудай.
Айёми ҷавонию гулафшонии умр,
Дар мавҷаи лола мурғи оташ шудай.

Монандаи панҷаҳои як даст будем,
Аз файзи баҳору ҳамдилӣ маст будем.
Будем чудо агар ҷу чил кокули ёр,
Бо риштаи чон, валеқ, пайваст будем.

Аз баҳри падар деҳанишин гашта будам,
Побастаи киштаву замин гашта будам.
То сер шавам зи дони ҳарфу суханаш,
Дар хирмани меҳр доначин гашта будам.

Дар деҳа гули умеду армонам буд,
Сад мулки фараҳ ба зери фармонам буд.
Гоҳе ки ҳазину хастадил мегаштам,
Як панди падар давою дармонам буд.

Ошуфтаи чашму гули андоми туам
Дилсӯхта чун чароғ дар шоми туам.
Асло накунам ҷудой аз даргоҳат.
Монанди кабӯтари лаби боми туам.

Аз омадани баҳор дил вола шудааст,
Саршор зи шабнам қадаҳи лола шудааст.
Бо куртаи сабзу хандаи гулҳояш,
Сахро чу рухи духтари қинғола шудааст.

Рафтию дилам зи рафтани хун гашта,
Селоби сиришки ман чу Ҷайхун гашта.
Бо ёди ту шаҳболи умеду ҳавасам,
Сад пуштаву кӯху дашту ҳамун гашта.

ДУБАЙТИҲО

Ду абрӯи ту мастам мекунад боз,
Ду чашмат майпарастам мекунад боз.
Бароят ҳар шабе сад раҳ бимирам,
Вале ишқи ту ҳастам мекунад боз.

Гули нашкуфтаармонам ту будӣ,
Биной шӯхрату шонам ту будӣ.
Дилу чонам дигар бо ҳам наёяд,
Ки пайванди дилу чонам ту будӣ.

Биё, ҳамболу ҳампарвози ман бош,
Дилогоҳу аниси рози ман бош.
Чу аз торе намеояд садо хуш,
Бие, ҳамчӯру ҳамоовози ман бош.

Ту будию будам бо ту сарафроз,
Бароят мекашидам бори сад ноз.
Ту рафтию ҳама шодии ман рафт.
Мисоли мурғи оташ рӯ ба парвоз.

Ду чашми ман ба роҳат буд вақте,
Ду дастам такагоҳат буд вақте.
Агар бе ҳамсафар монӣ, ба ёд ор,
Сафар пушту паноҳат буд вақте.

Чу шабнам майли боғам карду бигзашт,
Чу бўи гул суроғам карду бигзашт.
Ба нозу ишваю ширинадой
Зи дурӣ доғ-доғам карду бигзашт.

Зи чурми мо савоби мо зиёд аст,
Зи сабри мо шитоби мо зиёд аст.
Дар ин печидароҳи зиндагонӣ
Зи тоби мо итоби мо зиёд аст.

Ҳама аз дарду ғам нолам гоҳе,
Ҳама аз бешу кам нолам гоҳе.
Зи рӯзи рафта парвоя надорем,
Зи ёре бо алам нолам гоҳе.

Яке аз бахти худ болида бигзашт,
Яке аз қисматаш нолида бигзашт.
Ба пой зиндагӣ ҳар кас ба навъе,
Дилу чашму сараш молида бигзашт.

Шабу рӯзам ба ёди ту гузашта,
Ба ёди ҳам-ҳами абрӯ гузашта.
Ба қадри ишқи ҳам рӯзе расидем,
Ки умри мо чу оби чӯ гузашта.

Само истораборон аст имшаб,
Дами шодии ёрон аст имшаб.
Ҳама хонед шеърӣ ошиқона,
Шаби шабзиндадорон аст имшаб.

Зи оғӯшам чавонӣ рафт охир,
Замони гулфишонӣ рафт охир.
Шудам то шахсавори орзуҳо
Саманди зиндагонӣ рафт охир.

Дилам майли сари кӯи ту дорад,
Хаёли ҳусни дилчӯи ту дорад.
Ман аз он ошиқи фасли баҳорам,
Ки бо худ нусхаи рӯи ту дорад.

Замин пӯшида бар тан чомаи нав,
Ҷаҳон дорад аҷаб ҳангомаи нав.
Дареғо, баъд аз ин ҳаргиз наёяд
Ҳаками Тӯсию «Шаҳнома»-и нав.

Аҷаб шӯре ба сар дорӣ, ту, дарё,
Маро шӯридасар дорӣ, ту, дарё.
Аз он гум кардаӣ сабру қарорат,
Ки чун умрам гузар дорӣ, ту, дарё.

Туй дору мадурои дили ман.
Туй Ҷамшеду Дорои дили ман.
Қаринӣ бо ману аз ман ҷудой,
Самарқанду Бухорои дили ман.

Кучо рафтӣ, биё ки бе ту доғам,
Намонда нахли хушҳолӣ ба боғам.
Дар ин дашти ҷудой ҳамчу лола,
Саропо оташам, нури ҷароғам.

Ватан – кошонаи ишқу умедам,
Ватан – сарманшаи бахти сафедам.
Ватан бошад маро бо бекаронӣ
Замину осмону моҳу шедам.

Ба ишқи ту диламро вола кардам,
Замини орзуру мола кардам.
Дами пирӣ ба ёди ишқи аввал,
Ҷавонӣ гуфтаму сад нола кардам.

Саропо олами нозӣ ту, эй гул,
Зи ҳусни худ сарафрозӣ ту, эй гул.
Бинозам кокулони майдабофат,
Ба тори қалби ман созӣ ту, эй гул.

Нигоҳе ҷониби мо карду бигзашт,
Чу оху майли сахро карду бигзашт.
Камонабрӯ ба нози ошиқона
Шикори ҷони шайдо карду бигзашт.

Илоҳо ҳусни рӯят кам нагардад,
Сари мӯе зи мӯят кам нагардад.
Дар ин печидароҳи зиндагонӣ
Умеду орзуят кам нагардад.

Туро меҳоҳам, эй бекинаи ман,
Нигори хушқаду сабзинаи ман.
Ғубори пириям дар мӯ фитода,
Ҷавону дилкашӣ дар синаи ман.

Ғами ту аз дилам кай мешавад дур,
Аё эй бевафои шӯху масрур?
Замоне мебарам сӯзи ғаматро
Даруни синаи худ бар дили гӯр.

Чаро умре ту сармасти шаробӣ?
Чаро бедарду ғам осуда хобӣ?
Ҷавониро зи каф додӣ ту арзон
Шигифто, ки варо дигар наёбӣ.

Чӣ озармеву озори ту дидам,
Ба дил сад наштари хори ту дидам,
Миёни талху шӯриҳои қисмат,
Дили худро гирифтори ту дидам.

Биё, пазмони рухсори ту гаштам,
Ба ҷону дил харидори ту гаштам.
Дареғо, ки туро озурда будам,
Биё, ин лаҳза, ки зори ту гаштам.

Замоне рӯи ту наврӯзи ман буд,
Нигоҳи гарми ту ғамсӯзи ман буд.
Дар ин як умри кӯтоҳе, ки дидам,
Дами ҷонбахш бо ту рӯзи ман буд.

Ту будӣ олами афсонаи ман,
Сафои бахту ганҷи хонаи ман.
Даме чун офтоб аз ман гузаштӣ,
Надорад гармие кошонаи ман.

Дили абри баҳорӣ нам гирифта,
Самои хотирамро ғам гирифта.
Хурад бахше ғами худро ба олам,
Маро дарду ғами олам гирифта.

Чу ман дилдодае дигар наёбӣ,
Ҷавони содае дигар наёбӣ.
Ту ҷӯеи зару симӣ ба олам,
Маро ҳаргиз ба симу зар наёбӣ.

Баҳоре буду ёреву хуморе,
Дили шайдову чашми интизоре.
Ба ҳасрат мову ту гум карда будем,
Дар ин хилватсаро сабру қароре.

Дилат умре ҷавон бодо, илоҳо,
Баҳорат беҳазон бодо, илоҳо.
Нагардад тори мӯе аз сарат кам,
Сари ту дар амон бодо, илоҳо.

Саманди зиндагӣ умре равона,
Зи саҳрои вучуди бекарона.
Бидидам андар ин гардуни гардон
Ҷаҳонгире намонда ҷовидона.

Лаби рӯди равон биншастаам ман,
Ҳазину дилгарону хастаам ман,
Басе рӯде гузашта аз сари мо,
Хумори ошиқӣ нашкастаам ман.

Паноҳат бар Худо, эй ёри чонӣ,
Ки бо ман ҳамнасибу роздонӣ,
Надорад зиндагӣ паймони комил,
Ту дар андешаҳои ҷовидонӣ.

Нигоҳи чашми обият маро кушт,
Ҷамоли офтобият маро кушт.
Худо садсола гардӣ, эй суханбоз,
Ки ин ҳозирҷавобият маро кушт.

Баҳори гулфишони мо ғанимат,
Висоли дилситони мо ғанимат.
Аё сабзинаи ҳаждаҳбаҳора,
Баҳори беҳазони мо ғанимат.

Шабу рӯзам ба ёди ту гузашта,
Ғаму сӯзам ба ёди ту гузашта.
Чӣ асроре гули рӯи туро буд?
Ки наврӯзам ба ёди ту гузашта.

Ту аз дил шиква дорӣ, ман зи дилбар,
Ту масти сарватӣ, ман масти соғар.
Дар ин даҳри дудар гардид равшан,
Набошад одамӣ бо ҳам баробар.

Замоне шӯру мастӣ доштам ман,
Ҳавои гулпарастӣ доштам ман.
Гули истора мечидам зи гардун,
Диле моил ба ҳастӣ доштам ман.

Рухи сабзинаатро нозам, эй гул,
Дили бекинаатро нозам, эй гул.
Парешон мӯйҳои анбарафшон
Ба дӯшу шонаатро нозам, эй гул.

Ба болинат даме биншинам имшаб,
Зи лабҳои тарат гул чинам имшаб.
Намедонам, пагаҳ ҳастем, ё на
Бимон, то бахти худро бином имшаб.

Сабо бӯи гули тар карду бигзашт,
Димоғамро муаттар карду бигзашт.
Баҳори нозанини сабздоман
Ҳавои кӯи дилбар карду бигзашт.

Ту армону ту дармони дили ман,
Ту шӯру шавқу паймони дили ман.
Ба ҳар ҷоеву ҳар ғоҳе ки бошам,
Бувад ишқи ту имони дили ман.

Биё, нуру сафои хонаам шав,
Шукӯҳи олами афсонаам шав.
Дилам девонаи ишқи ту гашта,
Табиби ин дили девонаам шав.

Муҳаббат сафҳаи рангини мо буд,
Муҳаббат худ ғами ширини мо буд.
Ба нархи ҷон ғаму дардаш харидем,
Муҳаббат чашми оламбини мо буд.

Замоне нозбардорам ту будӣ,
Сафои бахти бедорам ту будӣ.
Шукуфо гашта ҳамчун ғунҷаи гул,
Умеди дидаи чорам ту будӣ.

Баҳорон бо гули рӯи ту дилкаш,
Чаман бо атри гесӯи ту дилкаш.
Парафшон дар назаргоҳи хаёлам
Парастуи ду абрӯи ту дилкаш.

Баҳори нозбӯ хуш омадӣ, хуш.
Баҳори рангу бӯ хуш омадӣ, хуш.
Ба дил сад орзуе мекунад гул,
Баҳори орзу хуш омадӣ, хуш.

Замоне масти дидори ту будам,
Ба ҷону дил харидори ту будам,
Ба ҳусни хеш нозидӣ, гузаштӣ,
Замоне нозбардори ту будам.

Биё, ки бе ту осоиш надорам,
Сари осуда дар болиш надорам.
Ба мисли шамъ месӯзам, валекин,
Ба худ печидаву нолиш надорам.

Фурӯғи лолаи саҳронишин хуш,
Тамошои нигори маҳчабин хуш.
Агарчанде раҳи кайҳон кушодем,
Барои мо вале рӯи замин хуш.

Ба рухсори ту холе чун адас буд,
Ду чашмат масту саршори ҳавас буд.
Ба нархи ҷон туро будам харидор,
Дареғо, гул миёни хору хас буд.

Рухат чун лолаи субҳи баҳорӣ,
Ду чашми раҳзанат масту хуморӣ.
Диламро бурдай бозӣ ба бозӣ,
Дигар имрӯз парвояш надорӣ.

Аё дарё, шитобонӣ шабу рӯз,
Ба лаб сад шӯру исёнӣ шабу рӯз.
Зи пуштат байти сарсабзӣ бирӯяд,
Суруди зиндагӣ хонӣ шабу рӯз.

Туро, эй моҳу парвин, ёд кардам,
Туро, чун ёри дерин, ёд кардам.
Ба ёди байти абрӯи ту, эй гул,
Чавонӣ гуфтаму фарёд кардам.

Дилат сарманзили шӯру шарар бод,
Раҳи фардои умрат бехатар бод.
Равонӣ сӯи фардо бо дили пур,
Муҳаббат бо ту умре ҳамсафар бод.

Баҳор омад фаровон шуд шукуфа,
Сафои кӯҳсорон шуд шукуфа.
Шукуфон боғи дилҳо чун гулистон,
Арӯси рӯзгорон шуд шукуфа.

Ду рухсори аноратро бинозам,
Ду чашми пурҳуморатро бинозам.
Баҳорон хуфта будӣ дар канорам,
Канори чун баҳоратро бинозам.

Ду ошиқ мешавад ҳамхона имшаб,
Чу чуфти кафтари ҳамлона имшаб.
Ба бахти наварӯсу шоҳи хушбахт
Садо бидҳад лаби паймона имшаб.

Гаҳе аз дил, гаҳ аз дилбар бинолем,
Гаҳе аз сар, гаҳ аз сарвар бинолем.
Ба гирди хеш мегардем умре,
Вале аз гардиши меҳвар бинолем.

Китоби умри мо афсурда гардад,
Анори дил зи ғам афшурда гардад.
Дар ин пайроҳаи душвори ҳастӣ,
Ҳазорон пойи рав озурда гардад.

Туро шавқу чунуну шӯру шар чист?
Шикасти мавҷ бо акси қамар чист?
Раҳораҳ кам шавӣ чун умри инсон,
Аё дарё, гурури бесамар чист?

Муроди ҷустуҷӯҳоям ту будӣ,
Нишони гуфтугӯҳоям ту будӣ.
Ба ёдат мешудам гӯё паровар,
Худои орзуҳоям ту будӣ.

Чавонӣ ҷовидон ҳаргиз набошад,
Баҳоре беҳазон ҳаргиз набошад.
Ба ҳусни худ маноз охир ту, эй гул,
Ки умре кас чавон ҳаргиз набошад.

Сару савдои дунё бекарон аст,
Баҳори ошиқиҳо беҳазон аст,
Кашад як зумра бори хеш танҳо,
Ба дӯши ман, вале бори ҷаҳон аст.

Биё, бе ту дили ошуфта дорам,
Ба кунчи сина рози хуфта дорам.
Биё, боре шунав афсонаи дил,
Ҳазорон қиссаи ногуфта дорам.

Дилам побанди гесӯи ту бошад,
Нигоҳам ташнаи рӯи ту бошад,
Парастуи хаёлу ормонам
Парафшон доимо сӯи ту бошад.

Нигоҳи чашми хуммори ту хуш буд,
Гули хандони рухсори ту хуш буд.
Агарчи сад чафоятро кашидам,
Ҳама озарму озори ту хуш буд.

Шитобон меравӣ аз соҳили ман,
Аё гулгунчаи номоили ман.
Ба ҳасрат аз ғамат гӯям шабу рӯз:
«Дили ман, эй дили ман, эй дили ман».

Замони баргу бори ту гузашта,
Дами фасли баҳори ту гузашта.
Бирафтӣ аз каноре бар каноре,
Чавонӣ аз канори ту гузашта.

Дами фасли чавонӣ ҳам ғанимат,
Гузашти зиндагонӣ ҳам ғанимат.
Дамодам хурдани тири чафое
Зи абрӯи камонӣ ҳам ғанимат.

Маро сӯзу табу шӯру шарар бех,
Сафои бахту хуршеди саҳар бех.
Бигир он чӣ ту меҳохӣ зи дунё,
Маро аз зиндагӣ панди падар бех.

Кучо рӯде варо соҳил набошад?
Кучо сӯзе варо ҳосил набошад?
Чаро беҳуда менолӣ ту аз ғам?
Ғаме аз беғамӣ мушқил набошад.

Баҳори оламафрӯзат муборак,
Сафои бахти фирӯзат муборак.
Аё, эй лолаи саҳрои умрам,
Шукуфон бош, наврӯзат муборак.

Ту оғозу туй анчомам, эй ишқ,
Туй шӯру табу исёнам, эй ишқ.
Чаҳони дил мунаввар аз ту бошад,
Туй хуршеди нурафшомам, эй ишқ.

Сухан аз меҳри ёрон гуфтаам ман,
Зи ишқи гулӯзорон гуфтаам ман.
Нахушқад то зи беобӣ ду соҳил,
Сухан аз обшорон гуфтаам ман.

Туй дунёи сад афсонаи ман,
Умеди ин дили девонаи ман.
Зи бемехрии ту рӯзе баногаҳ
«Зи ҳасрат пур шавад паймонаи ман».

Вафо дорӣ, биё ёрӣ намоем,
Русуми ишқро ҷорӣ намоем.
Агар дар сина дорӣ поре дил,
Биё то ҳар ду дилдорӣ намоем.

Замину осмонат дар амон бод,
Дили дардошноят шодмон бод.
Камондору, камон аз даст бигзор,
Давоми умри ту рангинкамон бод.

Туй дунёи рози синаи ман,
Аё эй дилбари сабзинаи ман.
Ҳама дар зиндагӣ ҷӯёи сарват
Дар ин дунё туй ганчинаи ман.

Ману парвона бедорем имшаб,
Ба дил шӯру шаре дорем имшаб.
Ба даври шамъи рухсоре парафшон,
Зи ҳоли ҳам хабардорем имшаб.

Ту меоиву ҳар дам меравӣ боз,
Зи барги гул чу шабнам меравӣ боз.
Маро побастаи ғамҳо намуда,
Чаро бедарду беғам меравӣ боз.

Чароғи хонаам то рӯз месӯхт,
Пари парвонаам то рӯз месӯхт.
Зи гармии нигоҳи оташинат
Дили девонам то рӯз месӯхт.

Чу оташ олами нуру сафо шав,
Раҳоварде зи дунёи вафо шав.
Агар некӣ намеояд зи дастат,
Бурун аз макру найрангу чафо шав!

ЧОРПОРАҲО

Зиндагӣ дорад ҳисоби хешро,
Хомаву дарсу китоби хешро.
Лаҳзаҳои обхези рӯзгор
Ҳар ки во созад ниқоби хешро.

Аз дилам чашмаи ғам сар задааст,
Балки дарёи алам сар задааст.
Сарсафедии мани хуниҷигар
Аз сиёҳии қалам сар задааст.

Гул, ханда ба лаб расид, бархез,
Айёми тараб расид, бархез.
Бо панҷаи сабзи хеш Наврӯз
Аз домани шаб кашид, бархез!

МУНДАРИҶА

Нақши ёдҳо.....	5
Дареғогӯ.....	54
Дилогҳо (силсила)	67
Хандаи хуршед	79
Дилпораҳо	100

Сафар Амирхон

ЧАТРИ ГУЛ

(шеърҳо)

Муҳаррири ороиш О. Раҳмонӣ
Муҳаррири саҳифабандӣ М. Саидова
Ҳуруфчин Ш.Имомназар

Ба матбаа 12.04.2010 супорида шуд. Чопаш 30.04.2010
ба имзо расид. Ҷузъи чопӣ 8.0. Андозааш 60x84 1/16.
Адади нашр 1000 нусха.

Муассисаи нашриявии «Адиб»-и
Вазорати фарҳанги Ҷумҳурии Тоҷикистон.
734018 Душанбе, кӯчаи Н. Қарабоев, 17^а

Китоб дар чопхонаи «Аржанг» ба табъ расидааст.

*Сомонаи «Равшанфикр» муаррифгари
дастовардҳои илми ватанӣ буда, дар
он маводи илмӣ дар мисоли мақолаҳо,
китобҳо, автореферат, монография,
мачаллаҳо, диссертасияҳо ва амсоли
инҳо интишор меёбад.*

E-mail: admin@ravshanfikir.tj